

MURAWSKI MAGDOLNA

Vagabund dallam

Versek



Fridél Lajos grafikáival

2024

MURAWSKI MAGDOLNA

Vagabund dallam

Versek



Copyright © 2024 Murawski Magdolna

Copyright © 2024 Fridél Lajos

A kiadványt szerkesztette: Szabó Zsuzsanna

ISBN 978-963-7283-70-3

A kiadvány megjelenését támogatta:
Bródy Sándor Megyei és Városi Könyvtár
Új Hevesi Napló Kulturális Alapítvány
Phoenix Aureus Alapítvány

Felelős kiadó: Tózsér Istvánné
Bródy Sándor Megyei és Városi Könyvtár
3300 Eger, Kossuth Lajos u. 16.
www.brodykonyvtar.hu

Szerzői ajánlás

Mindig megilletődöm, amikor egy újabb kötetet készülök átadni a Kedves Olvasóknak. Ünnepestes a pillanat, habár amikor az ajánló sorokat rogom, még senki nincs velem, legfeljebb lélekben. Én mégis előzetesen átélem a későbbi történeteket, és van rá okom, hogy emelkedett hangulatban legyek. Egy újabb gyermekemet bízom rá a közönségre, és különösen izgalmas érzés, mikor nem tudom, kik lesznek a befogadói, akikkel egészen közeli kapcsolatba fog majd kerülni.

A szerző feladata addig tart, amíg erre az ünnepesti pillanatra fel nem készül. Addig csak övé a gyermek, utána el kell engednie, hogy kölcsönösen megismerjék egymást azokkal, akikről csak remélni lehet, hogy a barátai lesznek.

Most sincs ez másként. Magam is felkészülök a ceremóniára, amelyet megelőz a gondos technikai munka. Aki még mindig nem tudná, hogy egy digitálisan megjelenő könyvvel ugyanannyi munkája van az írónak, mint egy nyomtatott társával, az valószínűleg nem ismeri az előkészítő munkák mibenlétét. Én és közönségem már jó ideje megszoktuk ezt a közlési módot, és eddig nem sokan kifogásolták. De ha tennék, akkor se változtatok már ezen. Tudják be akár öregkori rigolyának, vagy akár ellenkezőleg, a modernitásnak, ezzel együtt vagyunk elfogadhatóak, én és a művem.

Eddigi verseimtől eltérnek a most átadandóak. Spontánabbak, kevésbé kötöttek a költészet klasszikus értelmében. Témáik változatosak, mivel magam se szoktam unatkozni, hát miért untatnám akkor a kedves közönséget?

Vagabund, azaz elcsatangoló dallamok csendülnek fel soraimon, melyek azért nem nélkülözik a költészet kötelező elemeit, a ritmust és a dallamot. Olykor aritmikusak, azaz szabálytalan ütemben szólalnak meg, de akinek lelkében él a vers zeneisége iránti fogékonyság, annak nem okoz gondot, hogy felismerje és átélje őket. Ha még meg is szereti őket, azt kitüntetésnek fogom venni.

Sokuknak sötétebb a tónusa. Jelenkorom, mely az önpusztítás jegyében éli életét, gyakran visszariaszt. De nem annyira, hogy szembesíteni ne akarnám vétkeivel. Még mindig tartom magamat korábbi elvemhez, miszerint a művész a korszak élő lelkiismerete. Ha soha nem szólalna meg, hogyan figyelmeztethetné a kortársat, amikor az a veszébe rohan?

Gyakran játszom a szóval. Túllépve a kötelező formulákon, amelyeket a nyelvészet szigora ró reánk, alkotok rendhagyó képeket, ragozási formákat. Ennyi szabadság jár a költőnek, aki még egy ilyen prózai korszakban sem szűnt meg költő lenni. Ha némi disszonancia keveredik is a műbe, attól még nem kakofón. A szívem ritmusát követi, jó lenne tudni, hogy mások is tudják követni anélkül, hogy megrónának érte. Valcert ne keressen benne senki, inkább a rendhagyó csángó ritmusokat, melyek ősi hangzásokat idéznek. Hogy honnét képes erre visszaemlékezni a lelkem, azt ne kérdezze senki, mert magam se tudom. Isten nevét csak nagybetűsen tudom leírni. Szerintem csak egy Isten létezik, ezért jár neki annyi, hogy tulajdonnévvel tiszteljék. Sokféleképpen látják, de a Világ Teremtője egyetlen „személy”.

A költészethez nem szükséges sok magyarázat. Talán már ez a bevezető ajánlás is túl sok, nem biztos, hogy igénylik az olvasók. Aki unja, annak szabad lapozni. Én azért feltételezem, hogy akit érdekel és vonz a költészet, az van olyan kifinomult lélek, hogy hajlamai alapján teszi és nem fárasztja ez a pár szakasznyi külön gondolat a régóta visszavonultan élő szerzőtől.

A versek kirepülnek, akár a szabadon bocsátott rab madarak. Most már készen állnak a szárnyalásra, csak legyen, aki figyelemmel kíséri a röptüket. Legyen szép az ívük, hogy minél magasabbra invitálják az érdeklődő lelkeket!

Lectori salutem.

Murawski Magdolna

Eger, 2024. február 20.

A költészet barátainak



Rendszert... váltottunk...?

Miközben a férfiak
egymás ellenére ittak
és nekünk itták el
a jövőnket
a lehetőségeinket
mi gyermeket neveltünk
rendületlenül
asszonyok
elhagyottak eldobottak
meg dacosak
híven ellenállók
mert a férfiak ivászatai
szájjal megváltásai
nekünk keserves napokat/éveket szereztek
és hasonlóképpen a gyermekeknek
reánk hagyták az űrt
a meg-nem-valósított álmokat
melyeket aztán helyettük álmodtunk meg
s dolgunk végeztével híven átadtunk
még mindig bízó gyermekeinknek
mert őket mi neveltük
kitartóan
híven
boldogan
mások meg boldogtalan
de azért mindig megtettük
mert nem megváltani

csak kényelmesre berendezetten
átadni akartuk
a mégis hiányosra sikeredett életet
gyermekeinknek
az apáik mellett is
apátlanoknak...



Alzheimer

Még mondaná

de nem lehet

agyára ültek

fellegek

Még formálná

de nem szabad

nem jön elő

a gondolat

az agytekervény

mélyiből

hol csend honol

valami szélből

Még mondaná

még sejtené

utána fordul

s értené

Kórságba fordult

élete

lakótere és

ketrece

Nincs ki segítsen

nincsenek

tárgyak vagy lények

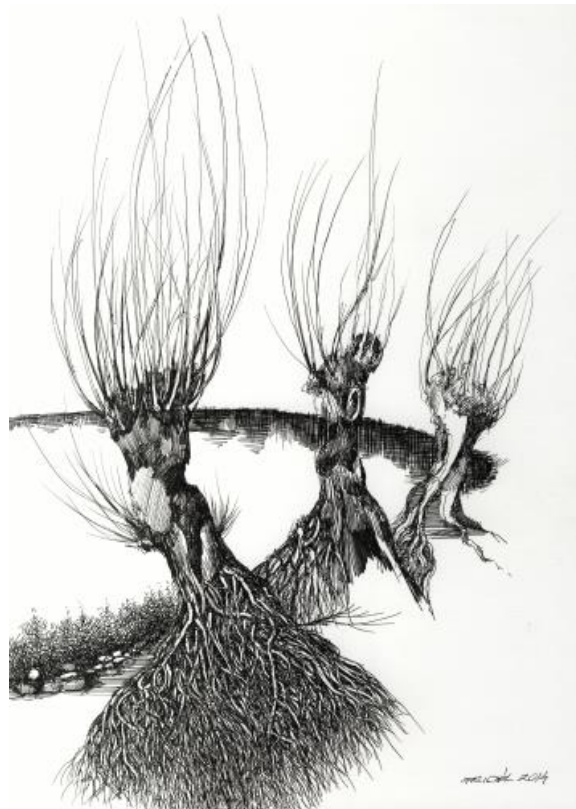
képletek

Csak úr maradt

és benne zúr

hová legyen most

egyre tűr
Az út végén egy
folyosó
fehér a fény
s benne a lény
a bujdosó
Vigasz most nincs
csak tompulat
várja hogy jöjjön
az áradat
megoldás feloldás
csekély szavak
Már jön és közel a
pillanat



Tavaszmásmilyen hangokra

Kihalt a táj.

Magányos hinta leng

akár az inga.

Szél Úrfi hajtja tán

vagy rajta ül

s a lengés közben szenderül.

Nincs dolga itt.

Akikkel játszódhatna még

mind messze jár.

Szelek viszik

Szél Úrfi zordon bátyjai

csak fújja mind

meg se libbennek szárnyai

Az egyik már odaát – lélek

a másik gépen csücsül

s ahogy látja lenn a villanásokat

magában így rebeg: ó, jaj, de félek!

A távolban tűz árja pusztít

-emberi hagyaték

máshol emberi tetemek úsznak

-szegényes földi maradék...

Egyszer csak bágyadt tiszta hang felel:

harangok konganak

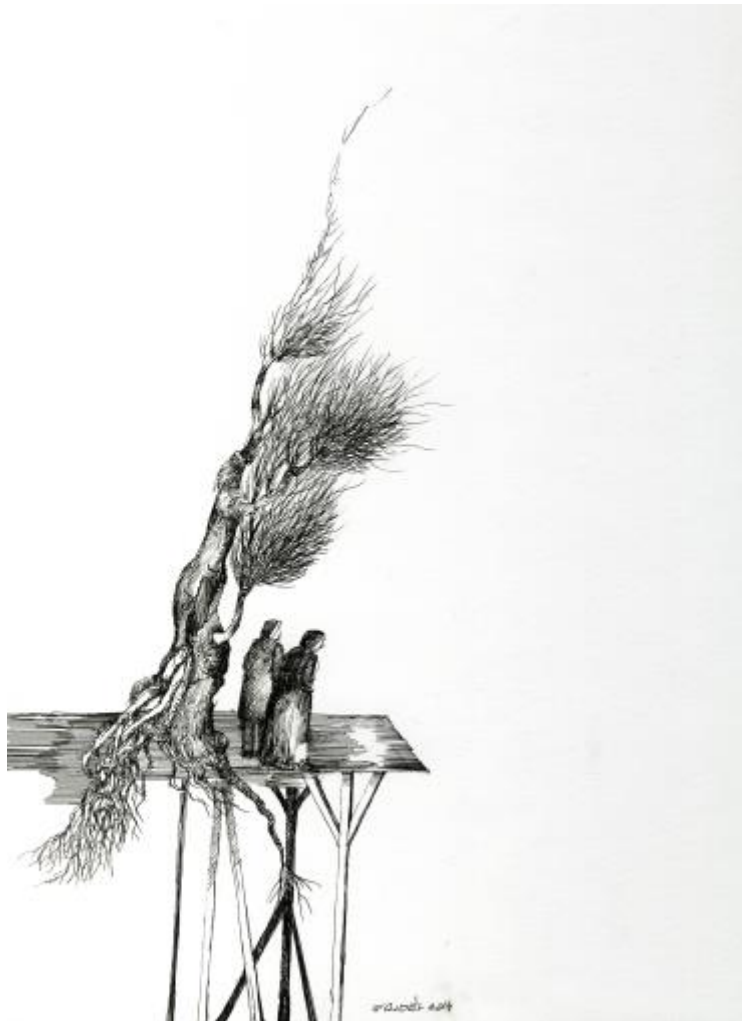
már nincs aki húzná

egymást is szétlőtték a vad hadak

Így hát a szél-fivérek

fújják és lökdösik saját ütemre

hogy méltón mindenkit meggyászoljanak
érdemek híján... mégis
mintha a gyászmenet lépne – végleg lecsendesedve



A mozdulat ott van a kézben...

A kézben benne a mozdulat. A láb meg tudja a lépést. Ám játsszuk a létet és a lét bonyolult. Nem elég az a (Félre), az a mégsem. Lehullanak itt a díszletek és lehull már végleg a függöny. Nem szól telefon. Nem szólnak a társak. A csend iszonyú. Visszhangja se szól, csak tompa a mély. Rezonancia, élete sincsen. Pedig benne a mozdulat, benne a, benne a kézben. S hogy nem csapsz oda, az erő belehal. Belehal, belefúl a sötétbe. Tán kellene még, mert hullani és becsapódni is más mert benne a szín, meg a váltás. Csak Ő nem érkezhét ide. Csak nem jön a Szép a Megváltás. Nincs, mondod és mondja véled a Semmi. Ráfelel egy valaki, az a Senki. Dübben a szó és dübben a súlya, a rémes. Az időd meg letelik, letelik az a sok, az a semmi, a véges. Csak lengenek és dübörögnek Valakik Valamik Senkik és sehogyan. A létet, e semmit ők is eleresztik. Szállnak már s vele száll az a hit az az éteri csend, az a néma. Nincsen már semmi egyéb csak távolról üvöltnek utánad: ANATÉMAAAA!!! Viszed magad és viszed ó-hitedet. Ne bánd, hogy ott hátramaradnak! Elmarad, el, az a társ, az a Fény, az a Lény s te maradsz újra magadnak. Szállnak a lények és hullnak a fények. Alkonya s hajnala egyként eloszol. Az ész meg újra bomol. Odalesz, odalesz az egész. S megmarad benne a Rész. Az Atom s az a Gén. Benne a Kód. No, fuss, vigyed el! Hátha te célba is érsz. Célba... célba... Célba?



Utazó felhők

Sötét felhőgomolyok szállnak
és hömpölyögnek
a tájon
a táj fölött
nyomukban szél tódul
felhő-cafatok jönnek
míg az emberek lelke
csak ámul
s valami bódult
letargiába öltözött
futnak és szállnak az égen
a táj felett
mélyükben ki tudja
mit hoznak
mit visznek
s mi mindent rejtenek
vízből és porból összegyúrtan
viszik az isteni kéz
nyomait de ide mit se hintve
odébb gurulnak
szállnak
és bezárul az égi rét
elvesztve minden szép színét
melyet Ő gondolt egykor úgyis
jókedvűen
nekünk jutott az emlék
áradva egyre szépen

s gömbölyűen
szállnak és gurulnak egyre
viszik a hírt:
alant halott a szándék
senki nem akar élni
már soha többé
egyszerűen



Végezetül

A lombok színe érett nyári zöld.

A fű kiégett. Haldoklik a Föld.

Éhes rovarhad támad most erkélyeden

hogyan egy csöpp üdeség ne legyen.

Dühöng a szél mint őrült indulat.

Rossz port kavarsz a népre mind lecsap.

Nincs rejtekhely ez átok-súly elől.

Vigaszt sincs. Őrület szele ha kél mások felől.

Kelet s Nyugat vív. Közte élünk s szenvedünk.

Talán ha még marad eszünk emlékezünk.

A táj mélyéből béka-hang szól bágyatag.

Talán még van esély. Egy égi hang velünk marad.

Csak hidd hogy túléled... Remény a szó.

Ma eltakarja piszkos ég hasadt repedt való.



Vagabund dallam

Itt éltem kénytelen
e földön sose máshol
bár messze szálltam gondolatban
mikor nyúzott és kínozott a korszak
megannyi erre küldött
amúgy sehová se küldött alakja
Most játszanék lenge rímeket
de rekedt a szó
és ma semmit nem lehet
csak pattog a visszhang a korszak falán
tán hallja más is
de kit érdekelne
az a szó az egyetlen és egykori
no lám, hazám
Még játszanék de nem lehet
elvinnék mint a minap
a fecskéket a szél meg a
sötét fellegek
Rakosgatok próbálgatok
rímeket vagy rímtelen valamiket
hátha még odafigyel valaki
aki érti és érzi a ritmust
azt a vadul feltörő rrrrritmust
meg a felszálló dallamokat
kósza melódiákat
hát lássad:
mára ennyi maradt



FRIDEL 2015

Dekadens

elfogyó rímeken

lehulló ékezet

egyszervolt tájakon

eltűnő élvezet

kerengő bolyongó

színeken szánakon

csorduló érzés és

buggyanó fájdalom

merengő kerengő

tűnődő elhaló

mindenség szívében

futó és szárnyaló

semmiség senkiség

örökké itt marad

legyintés hessentés

leintés törí a

fáradó szárnyakat

mennyi még? mennyi kell?

merre és mennyire?

kellene tudni hogy

ha hullni kell semmibe

milyen az íve és

hogy törík szárnya?

s ha még maradna

többé nem szállna?

elfogyott elkopott

nincsen több éve

távoli távoli
a háza és réve
hulldogál szálldogál
csapong és illan
cikázó villámok
fényében villan
egykori szépe a
tündöklő mának
levelek hullnak és
madarak szállnak
viszik a lelket mert
rájuk van bízva
tündéerkert várja s tán
végleges sírja



Fény hulltán...

Már tört a fény

a lény szemén

És szólt a lány:

más volt, nem én

Vörös fény gyúlt

az aurán.

Több szó nem esett róla

azután.

Szellő suhant

gyors láb szaladt.

Senki nem tudja

mi maradt.

Csak hullt erény

vagy annyi se

hazug a száj

szökött mese

taktusa billen

egy mozdulat

s a fürge hódító

rég elszaladt.

Már tört a fény

a lény szemén

szökik a szó

és hullt erény

véle szökik

fut és inal

kihúny a fény

csupán e dal
foszlányai
pihéi rongyai
szállonganak
hullonganak
körüli és csillan
a pillanat.



Visszhangos

Az ember néha bénázik
csiszeg-csoszog habog
bár csillagfényben él
mégis
csak egy szót tud:
vagyok... vagyok... vagyok...
és hull reája szórt sugár
amelynek mélyén sóhajtó
kötött atom-rabok
a lényük mégis szikrázik
s ha rád hull egyet súg:
adok
És árad szét a hő meleg
és életetőn remeg
dadog
a lény
a fény
a hullt erény
a Mindenség szegény
visszhangja
rámutat
már messzeszállt
és vissza út
sosem
SOSEM
vezet
Elhull a lény

de él a fény
örök erény
szegény szegény
TALÁN
talán... talán... talán...



Forma és érték

Értékké tömörül a forma

amikor keretté lényegül.

Van, mintha sohase lett volna

aztán mégis: fáradt vállunkon szenderül.

Csak van de mégis mintha mégse lenne...

egyre tűnődöm ugyan merre van

mintha a világ máris úgy szeretne

akár a gyermek: kedves-szelíden boldogan

Pedig érték az érték és forma az ősi forma

Hiába aggatnak rá cifra díszeket

A csendes esti árny úgyis ránk borulna

ha nem ráznának rongyokat és címeket.

Kedvemre tégy ma, ó, világ!

Csak játssz és élvezd az összecsengő hangokat

Ne kertelj ne tectess ne hazudj csodát

Harmóniát keress ne csak üresen kongó partokat

Értékké tömörül a forma

amikor keretté lényegül.

Miközben a világ már dőlne és omolna

minden atomja csodává egyesül.

Csak cseng és villózik hangokat arat

Nincs már egyéb, csak mit fénylő lény ad.



Szólott az Úr

Így szólt az Úr:

fogd e tálentumot

kezedbe adom

s majd élj és halj vele

Vidd amíg viheted

és amikor visszahoztad

kezembe

fénylő lelkembe

visszaszáll

ahogy magad is

egykoron

Ne hidd hogy szeretni fognak érte

de azért vidd

és mikor meghozod

szívedből mondhasd:

mégis mégis megérte

Őrizd meg jól

csak egy van belőle

és amíg élsz vele

őrizd a házat

és ne hagyd a hátadat

amelyre sokan vadásznak majd

leányom

te lelkemből fakadt

Csak vidd

és őrizd azt a tálentumot

ez a te életed

léleknyi lényeged

te szabadon szárnyaló

kicsiny leányom



Nem versengek

Nem versengek senkivel
Vagyok
Talán rám is figyelhetnének
Olykor
a nagyok
Semmit se kérek már
Mindenre késő
Dolgozik rajtam a kor
ez a rongy kalapács
meg a véső
Lehántva minden régi báj
Marad a lényeg
De még maradnom kell
Tán jó valakinek
hogy még élek
Nem versengek én senkivel
Minek is tenném?
Csak végzem mit még
elvégezhetek
s ha bánják is
ha szidnak is
ha nem is szeretném
csak élek
ameddig még kell
Élek



Őszi dal

Ez már az ősz. Elfáradt pára leng
a táj fölött. A megbarnult levél
hullongva száll, csak úgy libeg s kereng.
Az elmúlás szele itt van, elér.

Búvóhelyet keres madár s rovar,
de oly kevés a rejtek, jól tudom.
Iszapba búvik, nem szól béka s hal.
S én gondolatban újra véletek futom

az életem körét: szó-mágiát s zenét.
Mint zászló leng lobog a hang a haj.
Elhozva új koroknak gyermekét: mesét
melynek mélyében egybeforrt a csend a zaj.

Ez már az ősz. Míg leng a köd s a pára
minden más elpihen, de kél a KEGY csendes szavára.



Reflexió

Asztrálhüvelyben létezem
voltam
s vagyok
és mégis zeng az énekem
fényes dalok
melódiája feldereng
eltárgált életem
minden atomja:
fény-elem
Ma csend és félelem
s nem csillogás terem
és hullagyárosok
művének mélyiben
még egy-egy szív szól
feldobog
s felzengnek dallamok
ám válaszul
csupán
elhalkult szólamok
kongása szól
VAGYok
s NAGYok
lepusztult arzenálja
ontja végtelen
a SZÓt
egy sosem-volt VALÓt
És én még létezem

asztrálhüvelyben él s terem

s hol csillog még a FÉNY

vibrál ragyog

talán regény

kaland helyett

REMÉNY

Remény?



Őszi anziksz

Derék a napsugár mely annyi szürkeség után
tavaszt ígér. A fáknak törzsein végigsimít
és némán elperreg a sok levél. A szél sivít.
Sárgán-barnán felelnek rá a lombok és csupán
egy antik érzés kósza emlékéen mereng a táj.
A víz most árad. Benne sár és elsodort szemét.
Ott hordja mind a hátán fürge-locska vén üzenetét:
az ősz nem piktör el ne hidd mert ő csupán rozzant lakáj.
Begyűjti tőled is a bókokat hogy ím milyen szép s mennyi szín
amellyel játszik s andalít. Kilépsz. Beléd hasít a rossz való:
Fázol. Ezen már semmi nem segít. Csak elnézed az áradó
vizet mely hordja és sodorja egyre szennyes habjain
az élet minden mocskát. Ráfelel a napsugár
mely mégis szépet s jót ígér és éppen ez mi fáj neked.
Az érzés árad csendesen s konokul itt marad veled.
Himbál az ág. Pereg a sok elhalt levél hogy szinte fáj.
Nemcsak a jó szülőtől búcsúzik. Nézd: int feléd.
Forog-pörög. Utolsó sóhaját már elkapta a szél.
Utolsó zizzen. Nincs tovább. Ő mégis szép tavaszt remél
bár sárga-barna szőnyeget terít hazug mosollyal ím eléd.
Derék a napsugár mely egyaránt hull szépre s rútra még.
Derék a szél mely elsodorja minden elhaló bágyadt dalát.
Hátán sodorja MÉG akár a rongy halál diadalát.
A távozó hadaknak végső sóhaját hogy élni szép volt de most ELÉG.



Győzött a Fény

Hazug a napsugár mely szép tavaszt ígér.

Hátán az elmúlás lebeg . Sodorja szél.

Lecsapna már de hull a rongy illúzió.

Hiába ennyi szép. Elvisz a vén hajó.

Most kék az ég. A szürkét elfeledteti

és szél pajtása mind hátán lebegteti

elhullott társait. Ám fényes nap ragyog.

Sugárain egy csillag-társa lám csacsog.

Csak pár felhő-parány az égen úszik el.

A szél nem szól. Helyette most a táj felel.

No ládd: csak ennyi volt sugáros élete.

Felzeng az Alkotás méltó dicsérete.

Egy fény- özönné vált az ég. Fehér s a kék

betölti szórt atomjait. Ma úr a Szép.



Kifelé

csoszogunk motyogunk ide-oda topogunk
rakogunk makogunk nem jövünk nem haladunk
nem várunk nem akarunk erre-arra totyogunk
jövőt-múltat feladunk kivárunk és eladunk
múltat s jelent elhagyunk téblábolva elvagyunk
ücsörgünk és csücsörgünk a fejünkben kilesünk
életünk csak életke öreg de nem szépecske
erre-arra topogunk lehetnénk de fáradunk
csipi-csupi kicsi harc vénecske nem babaarc
ékes ráncok díszítnek csúfítanak nem ékítnek
életünk csak maradék kenyér után vakarék
ki is figyel még erre pedig bizony lehetne
utánunk csak hamvaink maradnak meg nagyjaink
akik későn kapcsolnak lesz majd kik elhantolnak
szép beszédet mondanak bennünket meg voltakat
emlegetnek s felednek porladnak a keresztek
többé már nem topogunk csak örökre hallgatunk
róluk is meg rólunk is jobb lesz máshol „tod und frisch”.



A kecske

ugrabugrált egykoron

hófehér pofájából

kíváncsi kék szem fénylett

a nagyvilágra

rózsaszín orrán

talán

még pár tejcsepp is billegett

hogyan alácsorduljon

valahová

zöld fűvön ugrált

-ó, mindig szertelen –

de a rád ragyogó értelem

minden apró kis rezdülése

maga a fényességes Végtelen

a neve kecske

de egyéb titulát nem visel

minek is az neki?

de ha kolompját csörgeti

nemcsak a kecskehad kapja fel fejét

nemcsak őt érinti meg a szép

fehér pofáján kíváncsi kérdő

tekintetén

csillogó és ragyogó fény

és abban a hófehér tisztaságban

egészen bizonyosan tudom

az egykor elcsurrant tejcseppek

békés emléke üzen

valami elfeledett harmóniáról

de nem a fegyelmezetlen kecskenyájból

csak a két kíváncsi szempár

összekapcsolódásából

valami emlékfoszlány

dereng vagy tolong

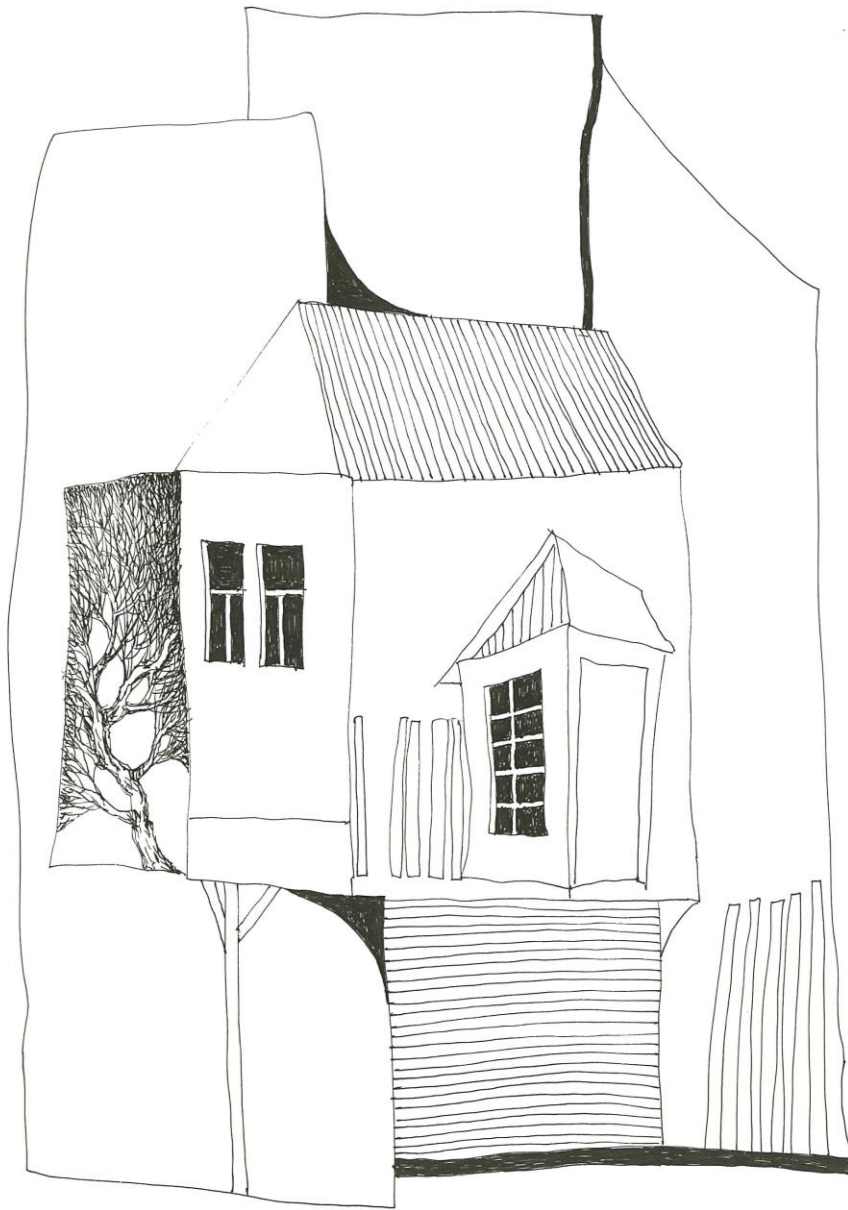
még mindig feléd

immáron az inneni végtelenből

valahová

Bezzeg-ország

Bezzeg-ország bezzeg népe
bezzeg jól él minek is kérne
bárkitől bármit?
néki bezzeg oly fene-jól megyen
a bezzeg-élete
hogy neked bezzeg legyen
mindig az orrod alá dörgölhető
valamid
amin szerinte ismét jól megszegyenülsz
ahogyan ő BEZZEG rég tervbe vette
mert hát a szereposztás ilyen egyszerű
mondhatjuk: primitív
Bezzegek és Bezzegnék
grasszálnak vasárnap a bezzeg-de-zöld gyepen
te meg csak nézzed
hogy bezzeg így kell azt csinálni...
s talán még azt is hozzágondolják:
minek is vagy te még?
Pedig oly egyszerű
hogy nekik mindig legyen kéznél az a BEZZEG
az a rém praktikus
kicsiny töltelékszó
amely: akár az életed...



FRIDEL 2020

Gyémánt

Hatalmas gyémánt a nap
amint égi útján ama Másik Völgy felé halad
ereszkedik és fényeskedik
aransugárba öltözködik.
Gyémánt alakja s arany szemében
ígéret csillan míg arany szekéren
lassan lépdelve égi grádicson
utolsó néhány sugára benéz az ablakon
A házak szerény formáját ezzel tiszteli
hogyan feledd: nem éppen ez kell neked s neki
de most ez van. Ez az adott jelen
hol megteheted mi eleve így kell legyen.
Hatalmas gyémánt a nap
ő halad s te újabb estére itt maradsz magad
töprenghetsz mélázhatsz ha kedved engedi
s ha nem fáj hát búcsút is inthetsz neki.
Míg száll alá a néki rendelt úton
a házak csúcsából piramist formáz s te nézed: tudom
mindig jön üzenet s ha van rá szemed-füled
az alkonyi játékot értőn is nézheted.
Búcsú az élet s az elmúlás remek
ha felmutathatod életművedet
ha van mit itt hagyhatsz s továbbvihetsz:
a jól végzett munkád s megtisztult lelkedet.
Lassan hanyatlik fényesen és tündöklük még
sugárai: szépség reménység és büszke vég.
Nincs szó már több mert lassan bukik
alá e vélt piramisok közt. Szürkül s ő nem is búcsúzkodik.



Árad...

Árad a költészet és árad benne a lélek
Árad a szó és mindenek általa élnek
Szó fia szótag számolva s csak úgy laza számolatlan
hullanak áradnak terjednek mint most is ebben a dalban
Áradnak szigetek olvadnak jégtáblák s távol hegyeken
vulkánok hamuja szétszórva füveken és gleccsereken
Árad a déli s a gőgös északi népre
hullámok ereje ma a széltől hajtva hogy hullanak kegyre s a kényre
százak és százmilliók csupa értetlen kusza bolyban
erőtlen karral nyúlva utánad: személyed s értéked van-e s hol van
Rend nincsen csak a káosz egymást marva a balga
kétlábú seregek immár képtelen szépre s a dalra
Árad a költészet sugarán aranyszín éke az égnek
Csodája helyett csak az ismeretlent látják irtóznak s félnek
Istennek fiai kik már rég feledték isteni lényük
értékük ragyogásuk csodáik s volt-van erényük
Árad a költészet és árad a szó-fia szó csupa szép csupa mámor
Mégse az ég fele tárul a kar csak leffen a sátor
bágyadtan zuhanó füle zárul és tűnt örömében
úszik a Mindenség vizein majd megpihen a Mennyei Úr köpenyében



Nevem

Már úgy viselem ezt a nevet
mint súlyos szép nehéz
köpönyeget
Palást is lehetne, ódon
s talán királyi
nem ez a furcsa
mindenhol ejthetetlen
valami túlvilági
Összeköt két világot
ó-valójú túlpartokat
grófosították sz-szel és ipszilonnal
de mindennek ellenállt
megmaradt lengyelesnek
régit és újat egyaránt tartogat
Hordom és viselem
királyi-szépen
de többnyire csak
csendben és szerényen
nem hagyva el se hátra
mert enyém és érthetetlen:
honnán s hová
merre és miért
épp ez lett végzetem
Nevünk és nevetek
így lett magyarrá
családunk és a kedves lengyelek
-fogadtok nem fogadtok –

immáron végleg is
nem tíz de ötven-
millió honfitársamért
szólhatok írhatok küzdhetek
másként már nem tehetek



Rongy város

te disznó rongy céda város!
te városok rongya, te!
ki mind' együtt henteregtél
a legvadabb elleneinkkel!
csak hogy neked
EGYEDÜL NEKED
több jusson két szelet kenyérral
te disznó rongy céda város!
ki oly büszkén vonulsz
a rontókkal s nyalakodókkal
gyermek megrontóival
és hithű hazaárulókkal
te magadra oly büszke! te!
júdások júdása
te pletykagyárosok gyöngye, te!
csak egyszer néznél magadba
hogymint szembesülj ama feketelyukkal
amely téged és ten-képedre formált társaidat
maholnap magába szív majd
hol embercafát se leszel elmondható
rongy céda romlott város
ki magadat árulod
s nem mellesleg bármely társadat
remekül hátba döfködöd
csak mert lehet
csak mert neked minden szabad
csak mert... de miért is fűzzem tovább a szót

rongy-képed: lesüllyedt önmagad

a tükörből úgyis visszaköszön:

TE!!!!!!



Episztola

Üzenet Nagy Lászlónak

Kedves Laci! Rudimnak kedves jó barátja!
Az Isten áldjon áldottak között!
Ki fényességbe mentél meg se látva
hogy dúlt hadak tombolnak árnyaink fölött.
Míg csendben szőttök álom-pókfonalra
új reggelek és tompult éjjelek porára
új képeket, megannyi színt és formát, szépeket,
egy pillantást, eltávozott testvérek, e világra,
most szépen kérlek, vigyázón vessetek!
Már hamvadunk, mert fényes szent jövőnket
vadultan durva kézzel tépi száz halál
s ti félrefordított tekintetekkel
most nem maradhattok tétlen, fogyott erőkkkel,
hát keljetek, dicső nap, szépszavú madár
hadd énekeljen s zengjen fel száz színe
a méltón tervezett szabad, csodás jövőnek,
ne játsszátok az alvót képzelt régi nőnek,
mert kelni kell és tenni kell, ti két régi híve
e Honnak, fűrgé lábbal, uccu, erdőnek-mezőnek!
az ős-haza ma is csak visszavár
s hadd rettenjen tova a tervezett halál!



FRIDEL 2015

Jónáskodom

Mostan megint jónáskodom.

Szentségtörő szavak törnek elő
valami rejtett tartalékból, hogy
megremeg a fényes ég is bele.

Sért hogy a társaimnak
nem fáj ez a végtelen közöny
ami orrunkig elborít akár az áradat
ez a jelzőtlen, mégis
annyi rút jelzőt megérdemlő semmilyen
ám e semmilyenre olyan büszke s gőgös.
Jelenkorunk már csak ilyen. Nekünk lett kitalálva
s hogy nem vagyunk érte oda,
hát jól orron fricskáz megint
s aztán megint.

Mostan ismét csak jónáskodom.

Vár rám a cetnek gyomra én mégis
orromat horgasztva csücsülök ama
bibliai lapulevél árnya alatt
és magamban morgok:
az emberiség nem érdemlette a megváltást
mert soha semmiből nem tanul
néki semmi áldozat nem elég
néki úgyis hiába beszélek
bár elküldött ezért az Úr
Krisztust is úgy nézi a kereszten
mint valami vásári szórakoztatást.
Véle együtt nem érez

csak les ki a fejéből és ha nem érti amit lát
akkor se kérdez
Hát ezért jónáskodom
mert már nincsen miért s kihez szólanom
a kalmárcodókhoz halogatókhoz és szerencsétlenkedőkhöz
akik mégis ugyanazt teszik amit egykoron
a bibliai átkok árnyéka alatt
és a szelíd délszaki ciprusok nyújtott árnya alatt
örökké változatlan
mert az Úr türelme egyre végtelenebbre tágul
ahogy a Világegyetem
így hát csak várok és megint
s aztán újra megint
csak jónáskodom
várok és jónáskodom



Barnán és feketén

Haláltánc

Egy ó-levél a fán maradt
tillárom-haj
míg a többi elhullott
ő megtapadt
tillárom-haj
Még most is ott lebeg-rezeg
tillárom-haj
barnán és feketén ott integet
azért se megy
félig rohadt de megmaradt
tillárom-haj
Memento-léte régiség
megvan de nincs
még béklyózza egy ó-bilincs
nekünk neked is integet
látja a kék s a szürke ég
tillárom-haj
Barnán és feketén
súg titkokat
lebeg rezeg
a szép a kedves lét után
mosolyra hívna másokat
-megyek vagy nem megyek? –
tillárom-haj
Egy ó-levél a fán maradt
még mindig ott lebeg
de jó a tél s beléharap

másnap majd ott keresheted
avar között
ha megmarad
de onnan is csak messze száll
talán
tillárom-haj



Porban és füstben

Haláltánc II.

Benne vagyunk a táncban
sej-haj!
ez ám az öröm a kéj!
Az egyik bunkó rázza
a másik bunkó fújja
sej-haj!
poros és bűdös a ház
ihaj és tyuhaj és ejnye!
gyötri a rongyrázó láz
megállás nyugalom nincsen
lobog a rongy és
sej-haj!
szakad a beteg tüdő
Az egyik rázza
a másik szívja
ez ám az igazi tánc!
sej-haj hejehuja
készül a portré de
sej-haj!
nem szakad meg ez a lánc
ihaja-csuhaja ej-haj!
lópokróc s kapadohány
pora és füstje ott terjeng
ihaja-tyuhaja sej-haj!
a költőnek dala meg felzeng
azért se hagyja magát
egyik se másik se

ej-haj!
míg ráznak és füstölnek
egyedül látja
ej-haj!
egy fekete táncos ott rántja
és cibálja mind ezt a gárdát
sej-haj!
reccsen a tüdő s a rongy halál
vagy csak a por?
-ez a köznapi élvezet -
oszthatod mérgeket
sej-haj!
s az egész ott lebeg
párkányon csücsül a kosz
s ki rázza az egyre fokoz
ihaja-csuhaja!
bim-bam!
tornyosul egyre a bűn
más nyeli dalos-keserűn
ilyen az ezred-elő
sej-haj!
ilyen a komcsi románc
hejehuja!
lári-fári!
dirr-durr meg
csihipuhi!
ebből nem lesz asszonánc
csak porfelhő
füstfelhő

alulról s felülről
hulló és tekergő
kedves kis lakótelep
rettentő bunkó-telep
hejehuja!
sej-haj!
A fene ott eszi meg



Szemfogatók

A békés jó polgárok
szeretnek jókat érzelegni
aztán kegyesen temetni
kedves kis lincseléseik után
kéjes karaktergyilkosságaikat követően
angyali arccal szenderegni
miközben a kicsinált költő
kuporgó pózban
örökre kimúltan
már a legjobbak álmát alussza
soha többé nem sóhajtja
és el se suttogja már:
THALAISSZA...
Kegyes jó polgáraink
kik nem röstelltek jókat rúgni beléje
(hogy ezt a végső pózt felvehesse)
kimondottan erre az alkalomra
kifogatott szemeiket
meresztgetik az égre
és csak befelé súgják:
ugye hát jól tettük, na!
Isten se büntet érte
mi bezzeg szabadok vagyunk
minket ne fessenek égi kékre!
A békés jó polgárok
szeretnek jókat érzelegni
és főképp kegyesen temetni

kigyúlt tekintetük mélyén
ott pislákol ama régi mécs meg a fáklya
melynek egyetlen szikrája tán
elvihetné az örök számadásra
őket
kiket is?
a kis senkiket
boldog nihilbe
egy utolsó csapásra
mikor a halott egyszer csak visszanéz
és egyet visszafricskáz
NA MOSTMÁR AZTÁN ELÉG!!!!



Létben és nemlétben

születtem... lehettem s nem lehettem...
minden eldőlt hogy megszülettem...
Damoklész kardja... s jó anyám karja...
fenyeget s dédelget... de ki akarja...
lebegtem... úsztam... mint fellegekben...
lehettem s újra nem lehettem...
kinek jó az hogy porszemekben
tűnjön tova az élte... sűrű NEMekben...
születtem... éltem... írtam és vívtam...
megpróbáltak és néha sírtam...
lehettem... s nem lehettem... és mégis...
ez az út... ez hív és néha kér is...
vagyok mint páracsepp... fellegekben...
ezzé lettem.... csak ez lehettem...
poézis mondják... porrá zúz engem...
hogyan lebegni tudjak... dús fellegekben...
felhőn és vízen... csolnakon s bárkán...
vitetni magamat... nagy víznek hátán...
röppeni... dalolni... amikor hívnak...
szólítanak... sugallnak... engem is írnak...
vagyok és voltam... más nem lehettem...
már megint itt... s nem hol születtem...
szépséges mezőkön... kék égen... tetőkön...
házakon... hegyeken... harcoló erőkön
túl is meg innen is... nehéz a csepp sorsa...
szárnyal... de sodorják... fogva és kotorva...
adja magát... egy égi erőnek...

delejenek... vulkának... felhőnek... mindenre vevőnek
mi felemel... kiemel... lebegtet s csodát ad...
elkerít... s odaad... elvisz és kirángat...
létedből s létemből... világi csodára...
halni és születni... trónra s kalodára...
mindennek porszemnek semminek egyébnek
tudósnak pupáknak szűznek vagy ledérnek
már mindegy merre jár... lényeg hogy van útja ...
lobogó köpenyét szélvész vagy mi fújja...
Vénuszként születve... s hamvakként kivetve...
dühöngve... kínlódva... hörögve... nevetve...
minden út egy már... csak kiút nem látszik...
s utad sincs más... csak ez... vagy a másik...



Szenteznek földjén

Volt egyszer valahol térben és lázban
egyetértésben s vad lázadásban
néhai grófunk a hunoknak földjén
bennünket védett de nem tudtuk. Röptén
bámult és vadászta ökleit rázva
egy kósza népség a neve: garázda
gyilkos hajlamú hálátlan rongyos
kiket a szerzésvágy egyberugdos.
Volt egyszer jelenben s egykor is mában.
Nektek nem kellett. Merre ment? Láttam.
Bujdosott s hagyta a szenteznek földét.
Valami elszakadt. Nem várta töltét
annak a bizonyos szépséges napnak
mikor az üldözők fűbe harapnak.
Elment de nem hagyták. Próbálta százszor.
Készült a csapda: nincs most se meg másszor.
Kiadta. Od'adta. Látná csak hányan
olvasnak ebben a hályogos mában!
Nem kellett. Minek is? Jobb a tudatlan
igában járomban vergődő, nem szép szavakban
szólaló költő meg veretes szerző.
Nem zavar vizet a sok rossz tekergő.
Áradat közeleg. Tegnap és holnap
ránk szól és üzennek egyre a holtak.
De mindenek fülén most fejhallgató van.
Ordít és nem hallja. Nem tudja hol van.
Kezére meredve sétál az úton.

Kattintgat pötytyintget bólingat: túúúúdom...
Hunornak Magornak szövetségére
mondom ez most már csak szitok az égre.
Szellő száll felhő kél viharok szállnak.
Üzenem: vátesz kell s Albert gróf a mának.
Van szent Csabátok ő megteszi rendre
amit ti nem tesztek. Sose int csendre.
Megy s nem is térít csak csendesen mondja
amit még elmondhat. Senki nem rontja.
Ellene nem tud nem tehet már semmit.
Wass Albert bólint. Most ő is cselekszik.
Valami szépet dús homokból épít.
Lerontják? Megteszi. Újból csak szépít.
Gyermeknek otthon lesz. Művészek háza.
Isten is bólint. Ő mindkettőt látja.



A három Nagy Magányos

csángó ritmusban

Magányos Isten ül töprengve magában
a saját házában elhagyott templomában.

Körötte tömeg de senki nem látja.
Egymást pletykálja kritizálja.

Istennek jobbján két szép ősz úr van.
Vele tartanak mollban és dúrban.

Wass Albert mester most is van gondban.
Merre és hová megy szavai szórtan

zsoltárt zengenek csak fel az égnek.
Istennek szemei kéken égnek.

Másik oldalán Márai mester.
Szigorú s bús is. Szólani nem mer.

Kezébe téve a sorsuk végleg.
Elcsap vagy megdorgál? Szerethet téged?

Hisz ellened fordult a rideg fegyver.
Nem érti Isten. Nem érti ember.

Isten nem szól csak fejet csóvál.

Terítve számára gazdagon oltár.

Ám Ő csak felkel hogy távozni készül.

Vele tart Márai. Wass is csak szédül.

Két kezük megfogja szelídül Isten.

Egymásba teszi. Több bűnük már nincsen.

Indulnak elhagyják a tülekedőket

szemforgatókat és kérkedőket.

Ennyi az ítélet: egyszerű áldás.

Pihenjetelek aztán jön megint a szántás

kőfaragás meg sorok özönje.

Aki még érti csak Neki köszönje.

Lépés a holnapba

Holnap talán már más időbe lépek.
Más lesz a tér és máshol alkonyul.
Nincseknek földjéről új időbe térek
hol mindenki máshoz máshogy viszonyul.
Tartós a lét vagy legalább azt hisszük
s tartós a nemlét melyről emlék sincs ma már.
De mégis arra húz a szívünk s hogyha tesszük
amit még tenni kell valaki valahol nagyon visszavár.
Holnap talán már más időben s térben
sorjázik léptem s hogy jó feledni ezt?
Ezt a nehéz és próbáló létet éltem
súlyos voltát mely roskaszt akár kereszt.
Tartósan élünk és nehezen halódunk
bár rongyosak csúnyák és göthösek vagyunk
utunk csak arra visz hol mégis bemarkódunk
valaki tudatába majd elmegyünk árvák magunk
Vállaltuk jól tudom. Vállalta az is ki tagadja
hogy ez a sorsa Onnantól való.
Még él az emlék s hogy viszi vagy hagyja
maga mögött az Isten dolga ki öröklét-adó.
Nyugodni vágyom de mikor újra reggel
nap-tiszta fénye szobámba ragyog
örvendek újfent a víg madársereggel
s csak ennyit érzek: de jó hogy mégis itt vagyok!



Aránytalanul

Én mondom: szennyezés.

Ő rám üvölt: Nem! Nem is igaz!

Patakban úszik mégis barna lé

meg szörnyű hab. A lényeknek mégsincs

megváltás. Nincsen már vigasz.

Csak úszik és habzik. Nincs feloldozás.

Vele hazudik a nagy magas Hivatal.

Nem az öltet védi, még mindig csak a gazt

ki haver és talpnyaló és vendégül maraszt.

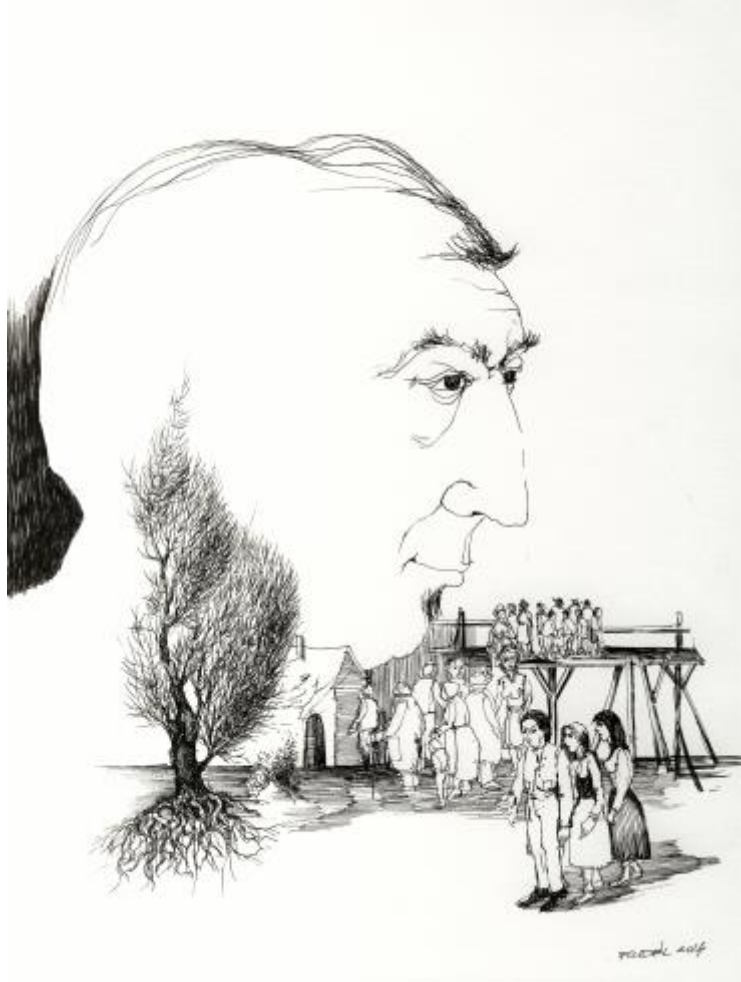
A Vén Felforgató meg röhögve nézi.

Mulattatja minden szentségtelen.

Még mindig újabb lötytyöket kotyvaszt.

A műve áll. Úgy véled meg nem döntheted.

Ez béred. Ne is várd hogy ez másként legyen.



Zsibvásár

Bevallom olykor jólesik látnom
a megnyúlt orrokat
a gyűlölettől eltorzult arcokat
pedig mindez oly inesztétikus
ahogy állnak – még mindig csak ők –
a porondon demagóg rivaldában
és megkövetelik
hogy másnak még árnyéka se legyen
blabláikra már nem is figyelek
évszázad óta úgyis mind ugyanaz
mégis magukat élcsapatnak híjják
holott egyetlen mondandójuk a gyűlölet
no meg a törtetés
másnak soha semmi ne sikerüljön
no lám erre is épülhetnek életművek
meg amit annak látnak
közöttük soha nem állottam
helyettük soha nem nyerhettem
(nem is akartam)
mi belőlük fröcsög ama pállott váladék
mégis felém és jól irányzott
mi az hogy! eleve nekem szánják
pedig nekem a békés visszavonultság is
elérhetetlen magassággá vált
ellopott nyugdíjam más élvezi
soha meg nem kapott elismeréseim
más mellén tündökölnék

de azért csak ne diadalmaskodjatok!
a Költő és a Múza mindvégig
egy helyütt lakoznak
ti meg csak tapossátok egymást
ebben a mai zsibvásárban
és pöröltök pöröltök
megkésett halaskofák
önmagatok minősítitek
soha meg nem értve:
A GYŰLÖLET NEM PROGRAM
még csak nem is ars poetica
locsogásaitok szerteszét hordják
Platonov szeméthordó szelei
a nagyközösség meg újra jól elvan
a boldog tudatban
hogy a méla tudattalan a nyerő
mindig nyerő
mert még csak a fejetekre se olvashatja
milyenek vagytok
hogy semmilyenek vagytok
de ti csak locsogjatok
és fröcsögjeteK
és soha senkinek meg ne bocsássatok
MIT IS?



FRIDEL 2020

Égi jelenség

Ma rongyos volt az ég
sok árnyalatú szürke takarója
csak kavargott és nyomasztotta a világot
hogyan nézni is prűszkölés
meg orrfúvás
és önkéntes nátha
s csak úgy rászakadt a nagyvilágra
mely tovább tenyészett lebzselte
és megint egymást letaposta
miközben ész nélkül
kűtyűzött.

De egyszer csak kinyílt az ég
tiszta kékje
és nyugodtan nézhetett Isten szemébe
aki még érti ezt a gesztust
és ragyogott ragyogott a tenyérnyi kékség
általa üzent a Nagy Végtelenség
majd álmosan összevonta újra
az égi függönyt Isten szent Ujja
s talán csak pihenni ment
mert köröttem megint ugyanazt látta
hogyan készül lecsapni a világ butája
akármelyikünkre aki még
tisztán látja azt a tenyérnyi kék foltot
az égen
milyen bosszantó hogy ő még nem!

s hidd el: a világ
ettől még ugyanúgy halad
sötétben csupán a hitetlen marad
ma is meg akármikor
ebben a végtelen bárgyúságban
a siker-hajszolásban...
Nézd ott fut hogy szedi a lábát
célba véve a mentor-jelölteket
mert mindegyik jól jöhet
valami irodalmi bizniszben
ma is meg holnap is
meg se látva
hogy Isten szeme őrá is visszanéz
s talán ma könnyezik kicsit



Levél

Őszi hangulat – fényes tavaszban

Lehull a fáról egy levél.

Vergődik még. Kergeti, úzi egyre a szél.

De ő már másutt van. Hiába bántják. Hidd el, nem él.

Nedvei bágyadtan hullnak és keringenek.

Felkapja szél és néha még nosztalgiázó emberek.

Lap közé préselik szorgalmas gyermekek.

Valaki valahol halkán zenél.

Tán ébren álmodik. Talán valamit remél.

De az is lehet, hogy ezeken a hangokon elél.

Tercinát remél a kósza lélek.

Soha nem vallja be: mennyire félek!

Távozik s visszaint feléd az élet.

Valaki valahol járkál.

Nem gondol azzal, mit régóta bánna.

Tercina nincs. A rím is falábakon hátrál.

Megholt a levél s a táj is.

Szalmabábra fűzheted: halott kaláris.

És nézned kell, még hogyha fáj is.

Homok perreg. Már lassan elfogy.

Fordítanád, s nem tudod, merre és hogy.

Veled egy Fekete Angyal száll, s áttűnve kél s rogy.

A hullott levél helyén az ágon

Új élet kél. Nevetve bomlik és átfon

Valami szépet, valami tűnékenyet, s te mondod: áldom

A töretlen hitét s a nem-tudást, hogy egykor ő is

Vergődve száll majd a föld fölött, bárha szépre nő is

Zöldre, majd érettre, hogy boldogan fogadja a föld is az ősz is.



Prózai

Most megint prózaibb életet élek.

Álmomban ki- s bejár bennem a lélek.

Ezüstfonálon, aranyfonálon...

Újraálmodom talán méltó halálom.

Forgolódom és keresgélek.

Nem félek, mégis tétován élek.

Valami elveszett, tudom is, merre.

Étet a Mindenség szerelme.

Írok és álmodom furcsa és más dalt.

Mint ki még él, de mint ki már meghalt...

Itt élek, mint aki látogatóba...

De ott is vagyok már, nekem egy-valóba

megy ez a késő téblábolásom,

halálba szédülő átálmodásom.

Vagyok és nem voltam, nem leszek immár.

Nem hiszem, kár lenne, miért is lenne ez még kár?

Itt vagyok s ott élek. Senki ne kérjen,

hogy ez a kettősség majd visszatérjen.

Elmondom, másként úgysem tehetnék.

Keresett álmaim mások keresnék...

Szédítő távlatok nyílnak meg előttem.

De a legtéresebb amaz ott fölöttem.

Nincsen több alku. Nincsenek félszek.

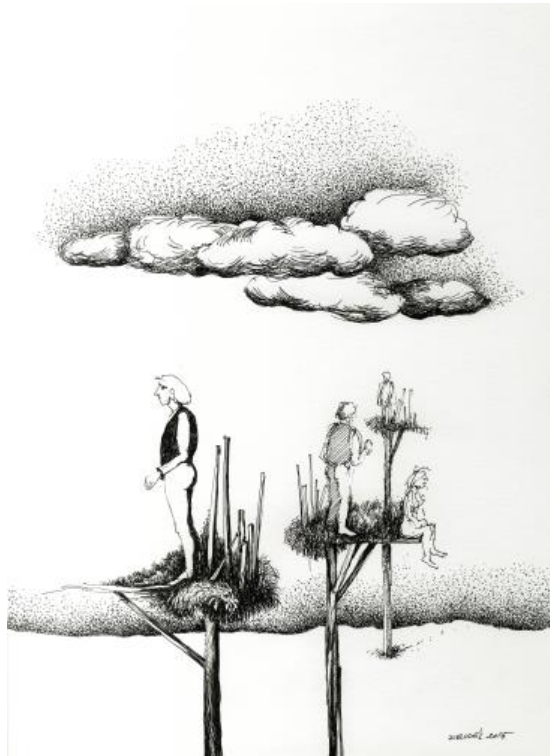
Ragyognak csillagok, követnek MÉRTek.

Lezárul. Lezárul? Miféle út vár,

nem mondhatom el, mert kattann a závárr

s egyetlen pontba sűrítve szállok.

Utolsó röptömmel védek és áldok.



Hagyaték

Kedves testvéreim az Úrban,
remélem, ti egykor megértitek,
amire én már rég rászántam magam:
vagyis hogy nem várok tovább
piti hátbaveregetésekre,
kicsinyes szólamokra
a soha visszhangra nem lelő lelki zugocskákban
a hajlott hátú sunyi visszanézésekre
mert nekem ez nem lehet egy karrier ára
Tudjátok meg, hogy nekem csak az igaz szó lehet
meg nem ismételhő vissza nem hozható
örök szentenciám
míg a többi beéri a fentiekkel
s kiszolgálja bármelyiket
gerinctelen
igénytelen
mert ha már az egyik jó volt
miért ne lenne jó akármelyik
sokadik másik?
Van egy út
mely látszólag nem vezet sehová
mert a tao szerint olyan akár lótoszként lebegni
talán az úrben
míg máskor úgy érezzük: mindig csak nyakig a zúrben
de velünk olyankor áll és lebeg az idő
egyek vagyunk a végtelennel
és megírjuk megfestjük elzenéljük amit még lehet
Mert Isten akkor is mindig is hallja



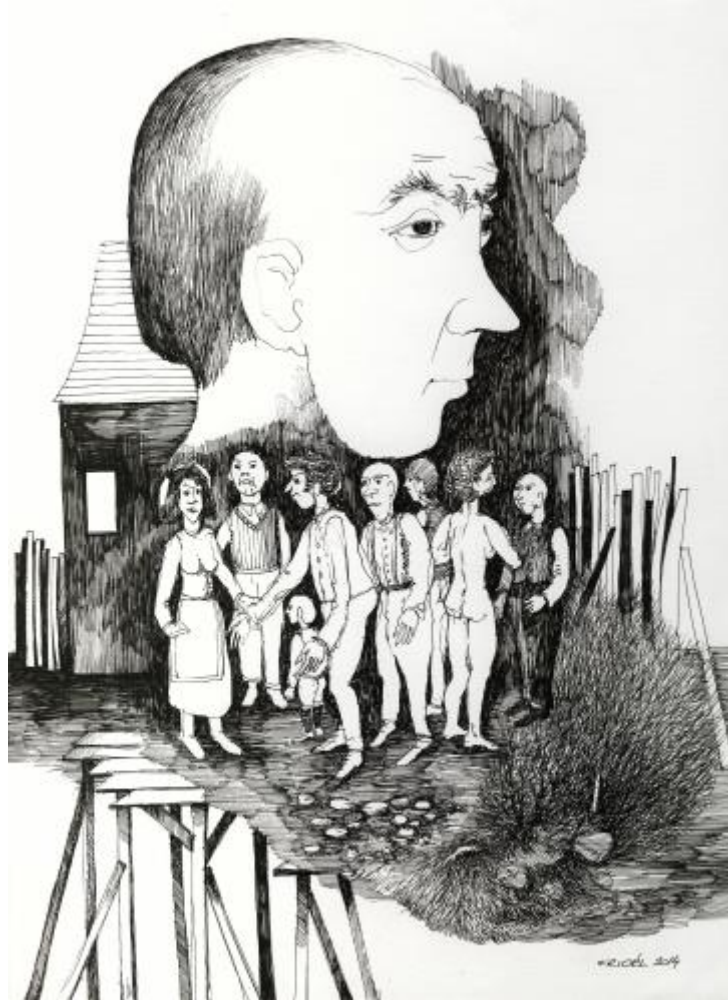
A halálosztó

Midőn csatáidba vonultál – vélted – győztesen
körötte tarolt a százkarú halál
mentél és elborult aggyal semmit se láttál
ó, te vén barom
te történelmi számár!
minden osztálynak első szekundása
kinek hangya az ember
és eszköze puska kő
s a világnak minden atomarzenálja
mögötte füstöl
de neked mégse érthető:
mindennek olcsó eszköze voltál
életed nulla értékű maradt
jöttél a semmiből s leszel semmivé
hiába tombol hekatoneir-hadad...
Mindezt a világra szabadítod
s játszod a jótékony öregurat
utánad egyetlen jel ha marad:
eszement kalmárkodásaid
múmia-fejed undok porhüvelyed
de tudd meg: te magad hullsz el először
vélt diadalaid mocskos színhelyén
és égsz majd elfüstölsz jeltelen
midőn csatába vonulnál – mégis –
te és az egyen-arcú bukott szamarak.



A Város

Immáron gazdagabb vagyok, mint a város.
mivel a városnak minden művészet áros.
Fejcsóválva, dörmögve nézi,
lelkem miért épp e helyt szálldos,
hiszen rá nézvést minden tettem,
sőt lélegzetvételem is káros.
Én tényleg gazdagabb vagyok, mint a város.
Leszólhatnak, elnyomhatnak, akár
meg nem történtté is nyilváníthatnak már most,
én dalokat, hangokat, szépségeket gyűjtögetek
és arra költök, amire ők sosem,
akik rámfogják: szégyeníteni akarom A Várost.
Hát higgyék csak s kincseiket dugdossák,
az értékesnek véltet, a számost,
és intsenek számárfület, süsüt, hibbantat,
legyintsenek, mint szerencsétlenre, s kacsintsanak
egymásra, másra, bárkire, ha már most
elmondhatom: a művészetre, istenire nem én vagyok süket,
és mások bajára nem én vagyok érzéketlen, se durva.
Indulok a végső – szerintem – szépségekkel kövezett útra,
hol társaim várnak vissza, kedvesen összesűgva
és alig mernek rátekinteni a Legnagyobb Úrra,
ki magához int, remélem, éter-keze reményt, csodát oszt
a megtért gyermeknek, ki kuncogja-kacagja a várost,
az utána kapadozót, térült-fordultat,
mely műveinél most is többre tart egy jó nagy fokhagymás lángost.



Kortársaim

Miközben omlik és sugárzik le rád
a század minden fortélyá, sandasága,
töprengsz: mivégre vettettél ugyan
életre-halálra, töretlen balgaságra.
S csak árad és tébolyultan pörög-forog,
mint őrült szélkakas, e kedélyes lovagi torna,
minden eleme egyéni táncba fog,
akárha minden szépen szervezeten s rendben volna.
Borzolt fürtökkel feléd tart s szepeg,
ruháit tépi az eszement had,
szája sarkában bágyadt félmosoly remeg,
majd fordul, sasszézik s egyedül hagy.
Barátja most is árulja magát,
akár szajhák a sarkon, jól berúgva.
Le- s fel grasszál és riszál fenemód,
nem is sejtve, hogy végső tánc ez, bár dúlva-fúlva.
Leszáll a völgybe, ormok sehol sincsenek,
csak osonó ösvények, szolid csalitok,
sunyi kitérők, fantazmagóriák, kifordult szemek,
elvesztett álmok, kerengő por, jól lezárt kalitok.
Hamuvá lett a múlt, por és pernye a jövő,
táncol a lesz, a volt, a foszlott álom.
Együvé lesz a születő s az elmenő,
s csak nézem őket, ezzé lettetek, konstátálom.
Reszket a lég, tiprott jogokkal túlnan írva,
mivé lett a sok renegát, a most csápoló,
de velük együtt száll az úrbe, sírba
minden, mi voltak s lettek. Már viszi őket sár, folyó.



Imádság – testamentum helyett

Uram, ne hagyd, hogy elcsépeltségig mondjanak

ékes szavak helyett

Te hívsz s én csendben lépdelek

Feléd s mindig Veled

míg hamvadnak várak s omladó falak

e nyájas ég alatt

Ne hagyd, hogy vélük égjek el

lépésem Te számítod

s hogy érthetően mondhatod

a lélekláng Feléd lobog

angyalhad énekel

már csendes szavadban érlek el

Uram, ne hagyd, hogy félreértsenek

ó, hányszor kérjem azt

az egyetlen vigaszt

hogy általam hagyják a tenger panaszt

s Hozzád megtérjenek

e szánandó sereg

Ha szavakból kifogyna mégis, úgy

Te némítsd szótlanra szám

de addig csak mormolom imám

és biztatom népem és hazám

ennyit mindvégig tudj

bennem a Fénybe érve hunyj

Ó, alleluja! Kezdet és Vég Ura, alleluja!



FRIDEL 2020

Echo

Sebzett lelkeket gyógyít szent sebem.

Ó, boldog ihlet! légy mindig velem!

Zajonganak a cserfes századok

és én még mindig-mindig itt vagyok.

Letűnt idő percei múlnak hangtalan.

Szavak dőlnek, s ő mindet elviszi anyagtalan.

Túlfűtött vágyak roppant ágyak, út se visz

felétek már, csak csendes múlt mit népem el se hisz.

Megannyi hit-pótlék súlytalan kering-lebeg

ledérré vált jövőnek másodpercein – s játszik veled.

Ó, édes költészet, te egyetlen titokzatos!

Jön még egy virradat mely mindent hó-tisztára mos?

Az óra jár s mint szű perceg ropog-recseg

sok láthatatlan lépéssel évezreded.

Így echózza végig hogy végül hullni érdemes

minden boldogtalannak újjászületve lenni érdekes.

Talán csak pár lépés a táv. Ki tudja. Nem számlálhatom.

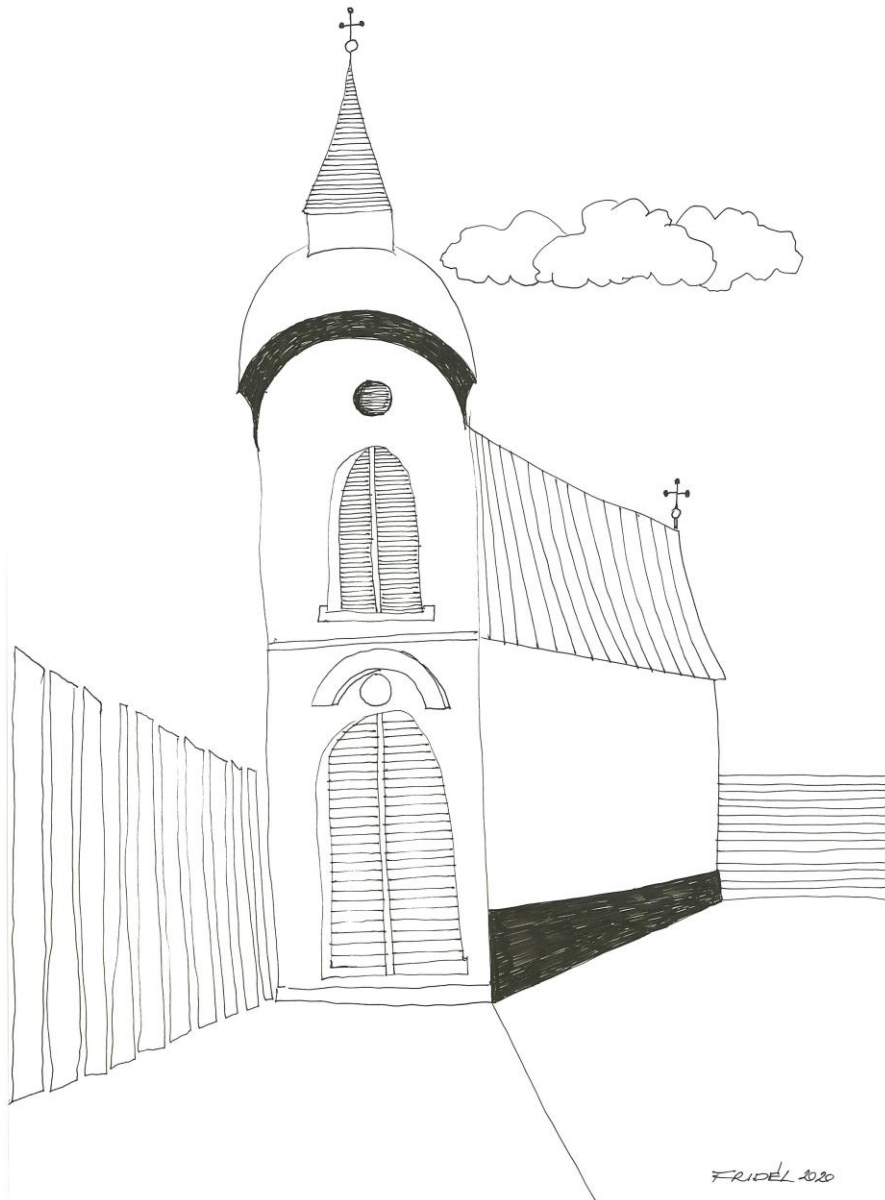
Már azt se hittem újra zenghet még dalunk dalom.

Dús hangokon – bús hangokon? – az óra száll.

Viszontláthatjuk egymást egykoron a Styx partjainál.

Nincs más jövő. Szent ihlet! légy mindig velem!

S csak zeng és peng újból zenévé vált elnémult életem.



Kősziklák...

Kősziklák szállnak kócsagszárnyon.

Köröttem minden: álom, álom.

Leszállt az éj és költőtársak

látogatnak, majd békén hagynak.

Megtépett lényem csendre vágyik.

Mégis ott puszog az a másik:

Ne írj, ne gondolj végzetteddel!

Katona kell itt, nem tiszta ember.

Angyal ül mégis szárny-pihenten

vállamon tán, mert költő lettem.

Vitatják ezt is sorra-rendre,

hogy én vágyjak a Végtelenre.

Apró, kis, ronda lények megcibálnak,

lábamba szúrnak, marnak és vágnak.

Nem tudom, mért és mire jó ez.

Lesz mégis holnap, valahogy lesz.

Csend híján zaj van, s küzdenem kell,

hátha majd kisebbként mehetnék el.

Ha felhúznak, komédiázom.

Magamnak, másnak kunsztokat játszom.

Vénülök egyre, s szemétre szánnak,

akik anyagban könyékig vájnak.

Remélik, nem lesz hallható majd

költészetem, s ajaj! kritikám, mely mart.

De én csak fohászcodni vágyom.

Isten hajlékát megtalálom.

Akárhol bárhol csendbe burkol

egy mély imádság, tudod is, hol...

S kősziklák szállnak kócsagszárnyon.

Álom ez is csak, álom, álom...

Törött üvegcserepek

Volt egy idő valahol a múltban.

Képe tükröződik, akár a hold a kútban.

Sebő és Halmos ott együtt daloltak.

Akkor még igaz barátok voltak.

Szörényi s Bródy együtt zenéltek.

Művészetnek, nem rongy szlogeneknek éltek.

Valahol valahol van- s volt-világ van.

Kútban vagy tóban múltban vagy mában.

Költészet-napra hívják a költőt.

Éltében értik a nagy ücsörgőt.

Csillag-sámlin csücsül a világra fütyül.

Fényesül létesül rosszról mit sem értesül.

Lennie kell majd nihillé válni.

Szavait ismétli akárki bárki.

Volt egy idő talán most vagy a múltban.

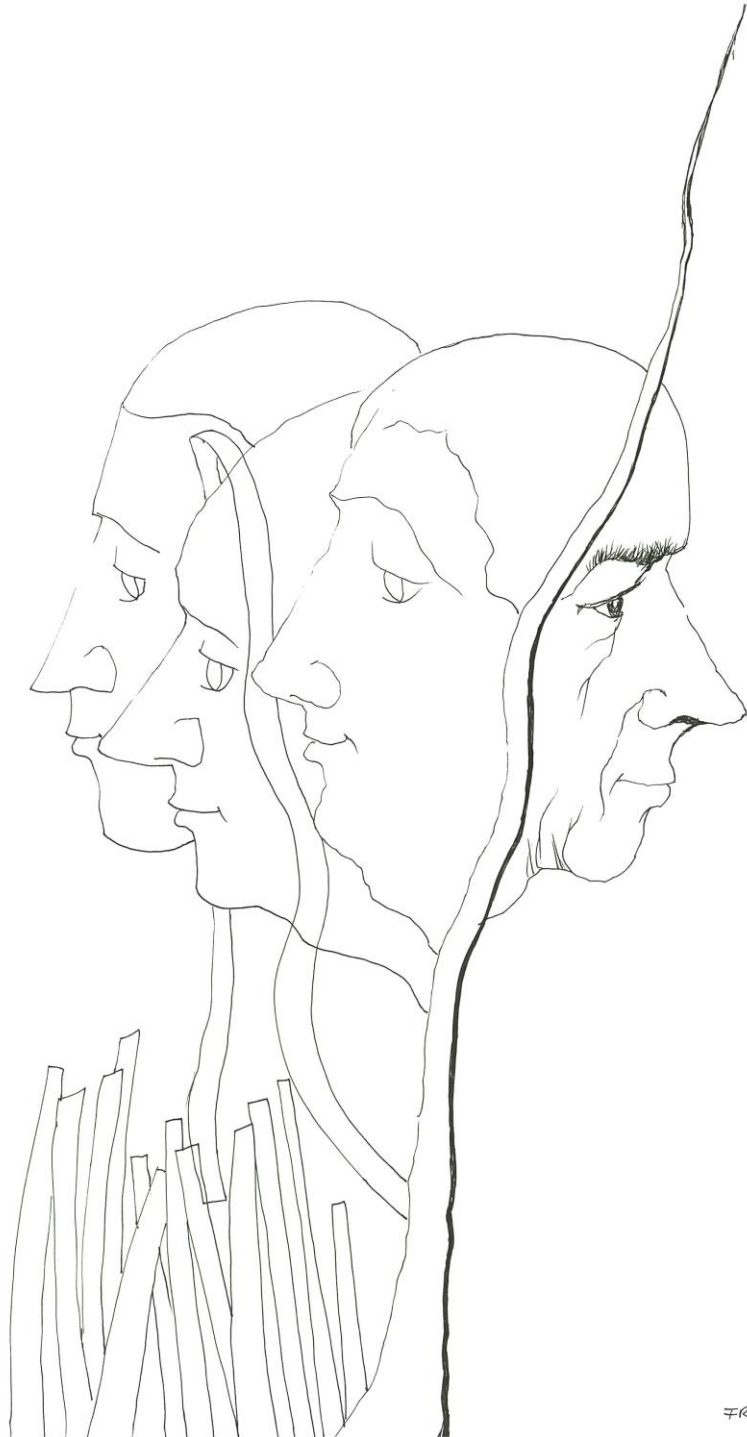
Megsúgja: ma hozzá képest mennyivel múltam...

S hogy időtlen peregnek sorra a percek

már együtt dalolnak kicsik és szentek.

Cseréppé lettek e kutya mában.

Csillognak kósza melódiákban.



FRIEDL 2020

Játszik a fény

autók tetején
akár verőfény
megcsillan valami
szikrázik kápráztat
szemedbe szúr
míg az úton pocsolyák
a tegnapi eső emléke
reájuk rímel
és ugyanazt a strófát énekli
fény-hangokon
ős-dallamon
pattogatja akár egy
idetévedt tamtamon
hogyan élni de jó
még akkor is ha nem
valami fényes az életem
csak ilyen hétköznapi fény-játékkal
teljesen
képtelen mégis
ifjú és szertelen
csillog a fény
sziporkázik végtelen
verőfény mondod
verőfény mondom
pedig benne a költészet maga lobog
s te meg ne bánd
hogyan nem osztod velem

ez bizony más dolog
ez az öreg autó tetején játszó fény
tán meselény
de most szerénységre int:
ez a parányban rejlő
Mindenség szava
rádnyílt az égnek fénylő ablaka



Téli virradat

Az éj sötétje élénk kékre vált. Ragyog
a hóban szórt sugár: szétporladt csillagok.
Dereng. Szelíden feldereng egy tiszta nap.
A sápadó egekben fények játszanak.

Szétomló száz sugár a hóban felragyog.
A szürkülő homály megverten oldalog.
Leomlanak falak. Tárulnak fény-kapuk.
Sebük mutatják házak: omló oldaluk.

A város ébredéz. Pislákol álmosan
az ember-had. Felkel s szemérmetlen rohan.
Fölötte égi máglyák gyúlnak színarany.

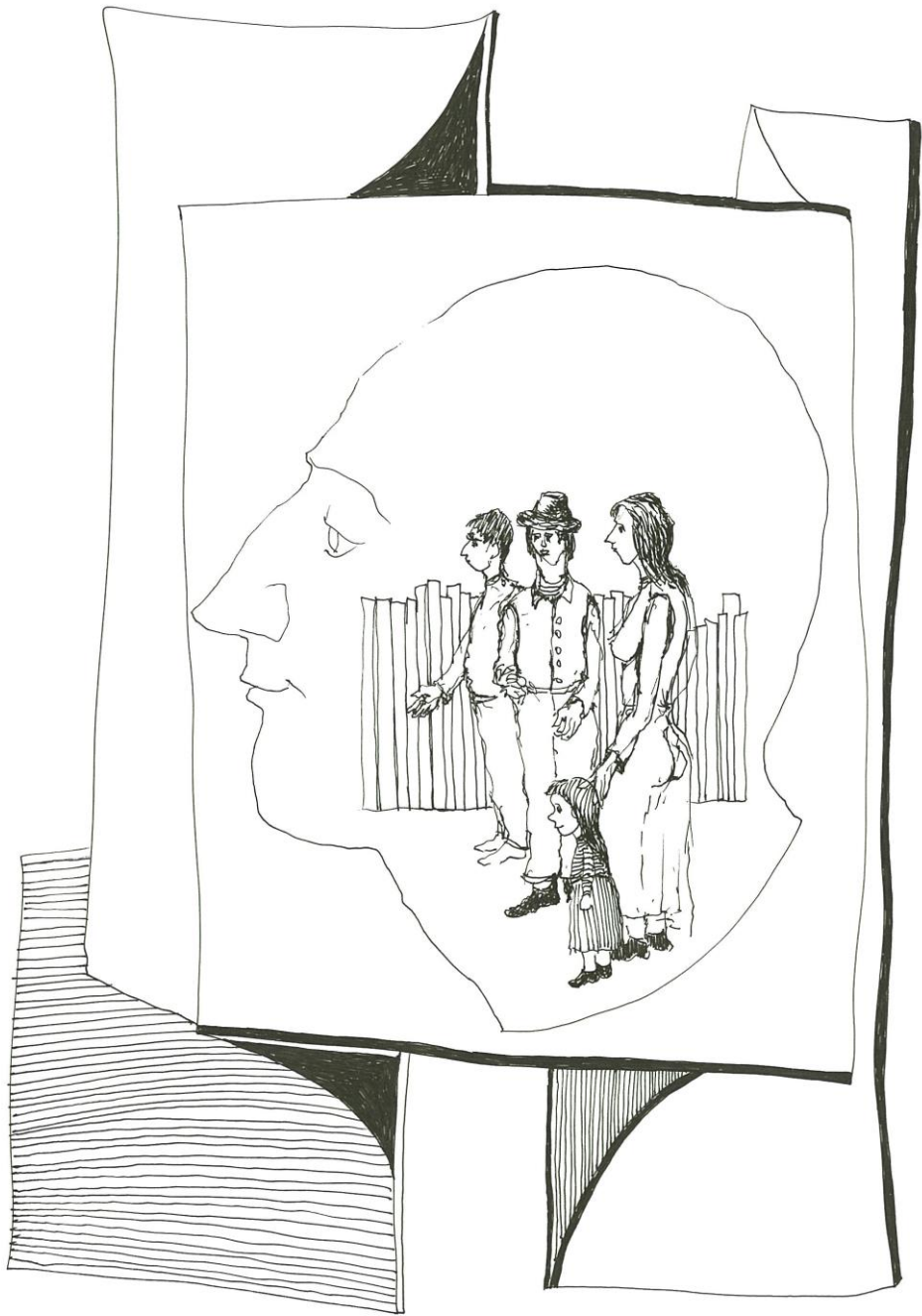
Rózsás felhők s lilák gomolygó pára van.
Már türkizkékre nyílt az ég szeme. Lehet
hogy mindez káprázat mégis elérheted.



Telefon

Viktória unokámnak

mikor a távolból
hallottam ujjongó szavad:
MAMA! MAMA! MAMA!
mintha mégis innen
közelről szólt volna
és csak pár percem volt
hogy jelezzem
nem veszttem el megvagyok
mégis szóltam párszavas semmiségeket
de neked akkor is érthető
mert a szeretet nyelvén szólt
hogy egy macska is megértené
hiányunk ez a klasszikus hiátus
valami értelmeset terem
lelkemben azóta is megterem
annak a három kis szónak
az emléke csupán
mely visszhangozza a fényt
vagy valami mást
amit csak ketten tudunk



FRIDEL 2020

Delfinek hátán

delfinek hátán

egy régi térben

és egy kortalan időben

akár a röptetés

vagy súlytalan suhanás

visz valami

visznek a szárnyak

amelyek gyakorlottan hazajárnak

suhan az emlék

mintha most is *akkor* lennék

pedig tudom

csak kimondani nem akarom

elszállt, ó, rég a vágy

a tétova léptek

mégis azt sugallják

hogyan nincs reménytelen

csak ez a fényes lebegés

delfinek hátán

vagy semminek árnyán

szárnyak suhannak

valami ó-időben

megint itt az emlék

amit felednék

mégse megy

előttem meredeken áll

az a hegy

melyen a vándor sehova se megy

csak úgy elgondolkozik

mintha még lenne miért valakiért



Vagabund dallam II.

szalonok társasága

meg kocsmanép

egyként követi

s megköveteli

érdemek híján is

ami néki úgymond kijár

akár a Gangesz

akár az Ister partjainál

szóval hogy lejtessen

vagy olykor riszálhasson is

ha rájön az a jókedv

mely néki mégis kijár

Szeretett testvéreim!

vagy kiafenék is vagytok

no, szóval csak mulassatok

ha már jobb dolgok nincsen

mi meg a néhai jó Vitéz Mihály óta

tudjuk

tudogassuk

hogy a legfőbb érték, ó, nem az ember

hiszen azzal ma már csak begyűjtogatnak

avagy ócskán embervásárra hajtanak

na kik is?

épp azok

akik sebesen forgó szemekkel hirdetik

a jóság

vagy miafene

tökéletes szupremáciáját

és mézesmázos

cvikipuszikat váltanak

míg a többi a méla nézősereg

diszkréten hányni megy

a reklámszünetet se várja meg

mert már nem bír a zsigereivel

amikor ezeket meglátja

Szóval kedves testvéreim

az Úrban vagy a mának minden mocskában

fetregő lebzselő

kis cvikipuszisok

hát csak vígan álmodjatok

vagy most még csak mulassatok

talán a végén rájöttök

KINEK VAGY MINEK?

s hogy mitől is vagytok úgy oda

azóta is

vég nélkül

szenvtelen-szenvedélyesen



Mikor a tél...

Budapesti anziksz

Mikor a tél rázendít
amúgy magyarosan
hogy mindenki bokázik tőle
mikor a buszváróban fázik
és szitkozódik
vagy már nem is morog
mert neki mindig mást kell gyűlölnie
mint aki folyton borsot tör az orra alá
hát egyre csak toporog
de nem mondja ki
azt a szót
mely tisztán tükrözi a valót
de ő szabadon gyűlölni készül
mert az a trendi
szócsövek kereplők zaj- és dumagépek
szólanak úgyis helyette
mikor ő csak egy kis csendre vágyik
meg hogy ne fázzon úgy a lába
abban a rohadt megállóban
amit mindenki úgy utál
akárcsak ő
a furcsán szenvedő



Háborús képek

hadifogolycsere

mostan gépek és alkatrészek szállanak
csak mert valakik szórakozni vágytak
olyanok, akik
képesek jót mulatni másokon
akik percek alatt égtek hamuvá
miközben ők csak szabadulni vágytak
hát elszálltak valóban a szabdlét felé
a tiszta csillagok közé
de nem ám angyalszárnyakon
csak egy vulgáris lángoszlopon
a semmi szárnyába kapaszkodva
utolsó leheletükig

a szépreményű party-boy
szippant egy utolsót
abból a fehér valamiből
amit oly nagyra tart
mert a többiek is olyan jókat röhögnek
máskor meg vadul intrikálnak
mert arra mindig ráérnek
csak a világmegváltást bízzák egyre másra
akit amúgy baleknek tartanak.



Mikor...

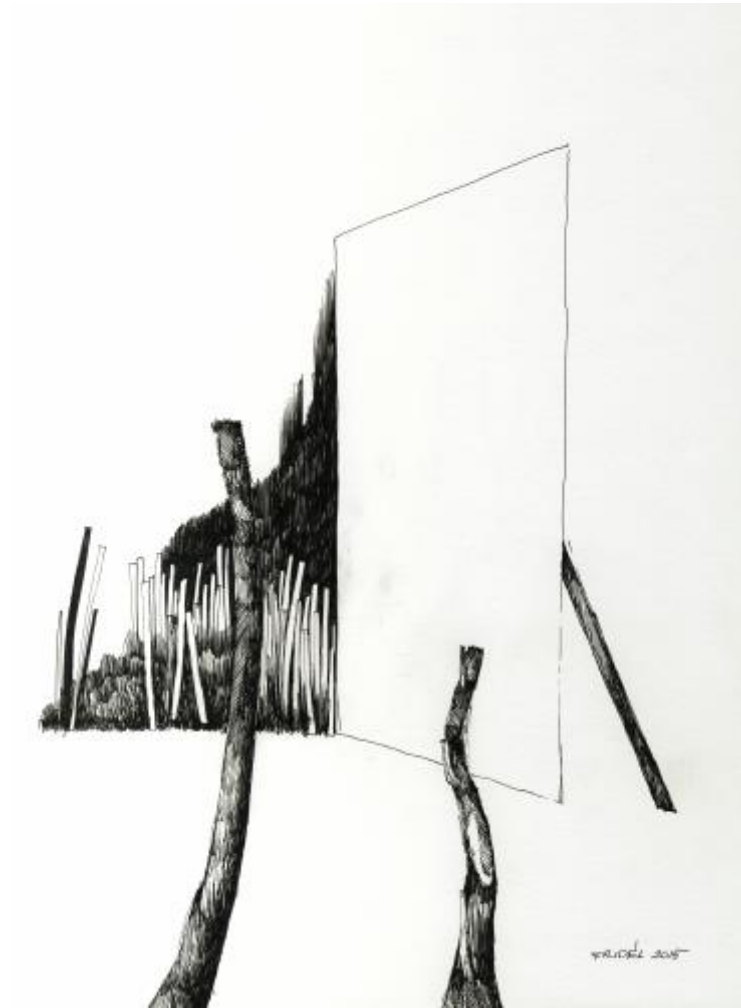
mikor leffegnek csupán
rongyos szavak
mikor mások már megint csak
nagyokat füllentenek
pedig szabadon is szólhatnának
arról a sűrű nagy semmiről
ami a lelküket híven beborítja
nekünk mégis szólani kell
pedig ők azt mondják
hogy nekünk azt ugyan éppen nem szabad
mert náluk odafent
abban a jó magasban
nem rólunk szólnak a nagy kenetes szavak

mikor a csend is muzsikál
eltűnik ez a nagystílű kupleráj
vagy minek is mondjuk már szegényt
s nekünk maradnak a titokzatos szavak
azok az elsuttozhatók
akár a hószállingózás
úgy köszönt ránk a végtelen
csodája
hogy megint elmondhassuk
immár máshova lettünk
és talán mindegy is miért...



Üzenet

elszálltak egykor a nagy remények
s mikor reménye-hulltán
evickéltni kezdett a szegény emberiség
beállt az általános béke
s az első örömmámor után
már megint csak simán
meg kellett élni
szakadtak rózsaláncok
girlandok és díszes cirádáknak
bármely neme
és az ember ott pihegett
akár egy fázó verébfióka
a lomb között
vagy csak az ereszalján
és alig pihent egy sort
már megint vadásztak rája
mert kellett az ágyútöltelék
az örökké éhes fegyvergyárosoknak
meg politikai kitarottjaiknak
hogy soha ne figyeljen
amire leginkább kellene
mert ennyi az évszázad üzenete:
nekünk élsz
nekünk tenyészel
ameddig hagyjuk
életed hunytáig
remélve is reménytelen



Voltak

Voltak egykor anyyan

s aztán voltak

a holtak

szállongtak sűrű imák

az égre

mert az mindig volt

aki kérje

az Urat

vagy valami

úrnak látszó politikai nyulat

terjengős beszédek szálltak

célzottan mindig a nép pofájába

mintha hinnének benne

esküdtek mind a társadalmi rendre

de csak a vadászszenvedélyüket

vagy miafenéjüket

élték ki becstelen-gátlástalan

s csakis a kisemberre

aki az egészről nem tehet

eddig a kicsi történet

akár el is feledheted

ha nem munkál benned az az ősi

lelkiismeret

hogyan felrázza holtodban is

mikor már magadat is elfeledted
s egyszer csak magadra ébredsz
mint egykor abban az édes
otthonodban
a seholse-voltban
az örök nyomorban

de azért mégis...
már megint hova gondolsz
ostoba gyerekem?!



Aszteroidák éve

mostan csillagok hullanak
mert népszerű a fenyegetőzés
valami aszteroidával
mikor már megint
valami disznóságot csináltak
azok a nyughatatlan természetű
macskajancsik
akik mindenkinek dirigálni kívánnak
és emögé az átlátszó
semmisség mögé
próbálnak rejtőzni megint

csinálnak katasztrófákat

most mondd: mi az nekik?

akik az árfolyamokat röptetik
vagy máskor lebegtetik
csak úgy passzióból
csak úgy dől a lé a kaszinókból
mert az is mind nekik dolgozik

hazájuk-vesztett emberhadak
mind a jóreménység felé tartanak
csak úgy kisbetűsen

egyenesen az ősközösségből

a nyugati nirvánába
majd elakadnak a drogdílerrek
olcsó kínálatán

imitt is, amott is
csak mert ezeknek mindent lehet
mert már nem tudják hol tartanak
a rongyázás és a profi szemforgatás
mesterbajnokai
ezek a hogy is mondjam miféle szerzetek
piti harpagonok

de azért ne hidd hogy gyűlölöm őket
az örök pénzétségben szenvedőket
csupáncsak szánom
de istenigazából valamennyit
s legfőképp a Földet
mely türelmesen magán hordozza őket
méltatlan gyermekeit



Legfőképp

Legfőképpen a mában

jegyzik jól

ama profi szemforgatókat

a mindig mindent tudókat

mert hová is lennének innen

ahol nem éghetnének

ebben a sunyi önszerелеmben

hogymár borul az ég is rájuk

de ők azt is magukra rángatnák

mondván: ez a legújabb ruhájuk

Legfőképpen ők tudják jobban

mennyi a haszon a Holdban

no meg akárhol is

ebben a tetű szuperjelenben

amely még mindig nekik virágzik

erkölcstelen-végtelen

ez a hiperszuper jelen

amelynek elmúltára

nézd csak mennyien várnak

mert még mindig hisznek a stábnak

amely fülükbe ordítja-súgja

minden moderneknek ez az útja

semmi más nem jó

mert jelentéktelen

de legfőképpen ennyi és annyi

kinek jó a számokat tologatni

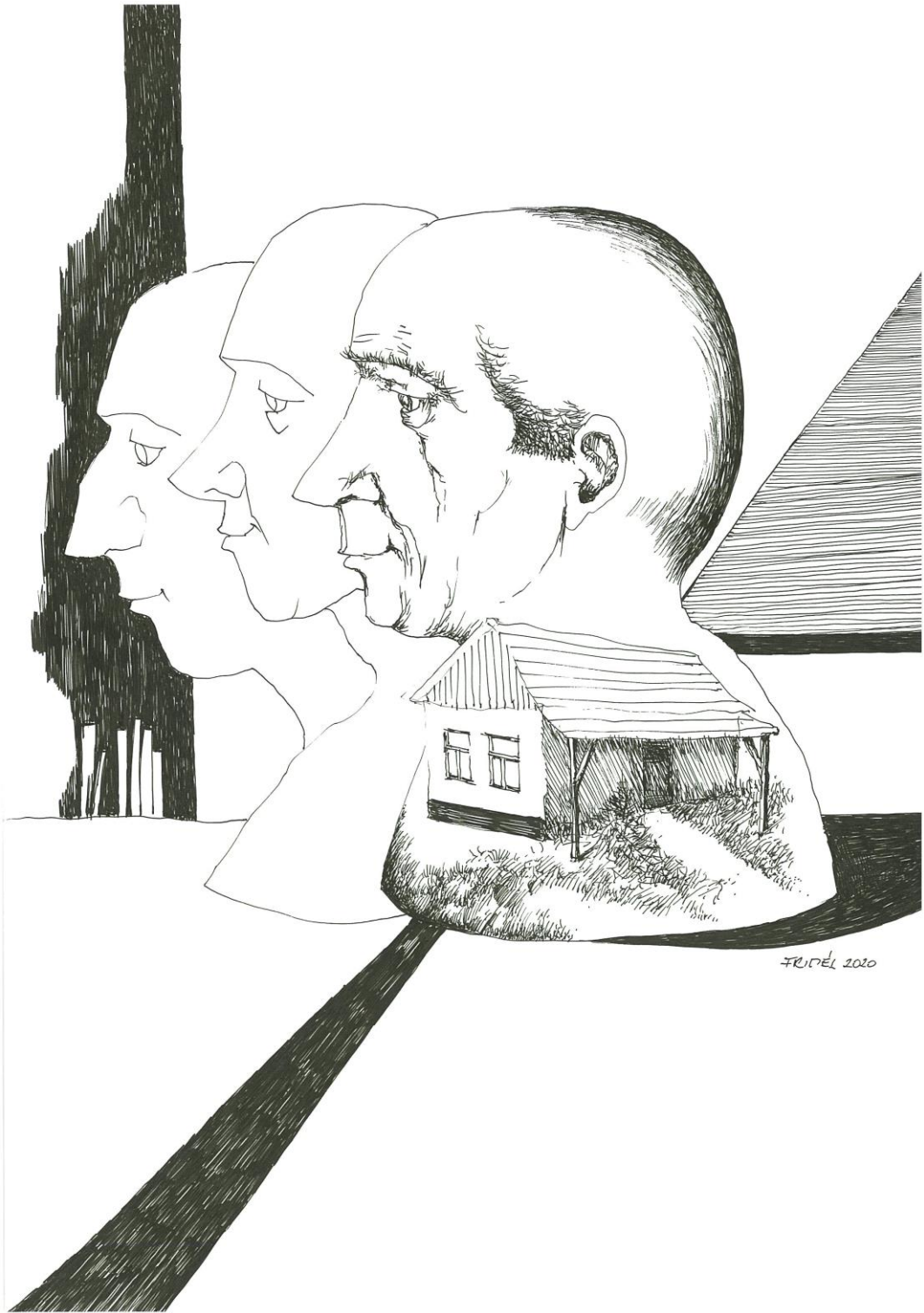
valami égi eszközön
melyhez lehet-e egykor közöm?

És legfőképpen és utóképpen
csak így legyen újra békekötésem
ama örök pörösködőkkel

és derék tettetőkkel

akik úgy hiszik
ma is övék a jövő
ez a mindnyájunkat bökődő
levitézlett jelen

legfőképpen és végtelen



Mennyire

Mennyire szabad a lépés
mikor az embernek semmit nem szabad
mikor semmihez nem lehet szavad
ami lényeges?

Mennyire szabad a hangod
amikor egyre csak hallod
hogyan fogjad már be végre
mert nekik elégük van
mert ők mostan
komolyan játszanak
demokráciát?

Mennyire szabad a látszat
amikor ők mind
nekifeszülnek a láncnak
amelyet maguk köré vontak
hogyan azon senki át ne hatoljon
mert ők már mindörökké
bebetonozva
vagy mi a frász...?

Mennyire fontos a mérték
mellyel az ősöket mérték
hogyan az máig kitartott
bizonyos megszállottak között?

Na, áruld el végre:
vajon megérte
az a mérce?



Körömtépkedő

én bauerek

te bauersz

ő bauer

én lenni hú embered

én lenni hú manikűrösöd

én lenni jó embered

szép is körmöket tépkedek

te sikoltozni én ezt élvezek

.....

ő az egyetlen paraszt

ki soha nem fogott kapát

és soha nem gazokat

csak körmöket tépkedett

ő az a paraszt

akinek kezében

sosem volt kapa

csak az az átkozott csipesz

az a körömtépkedő

én bauerek

te bauersz

ő bauer

én lenni hú embered

én lenni derék pártkatonád

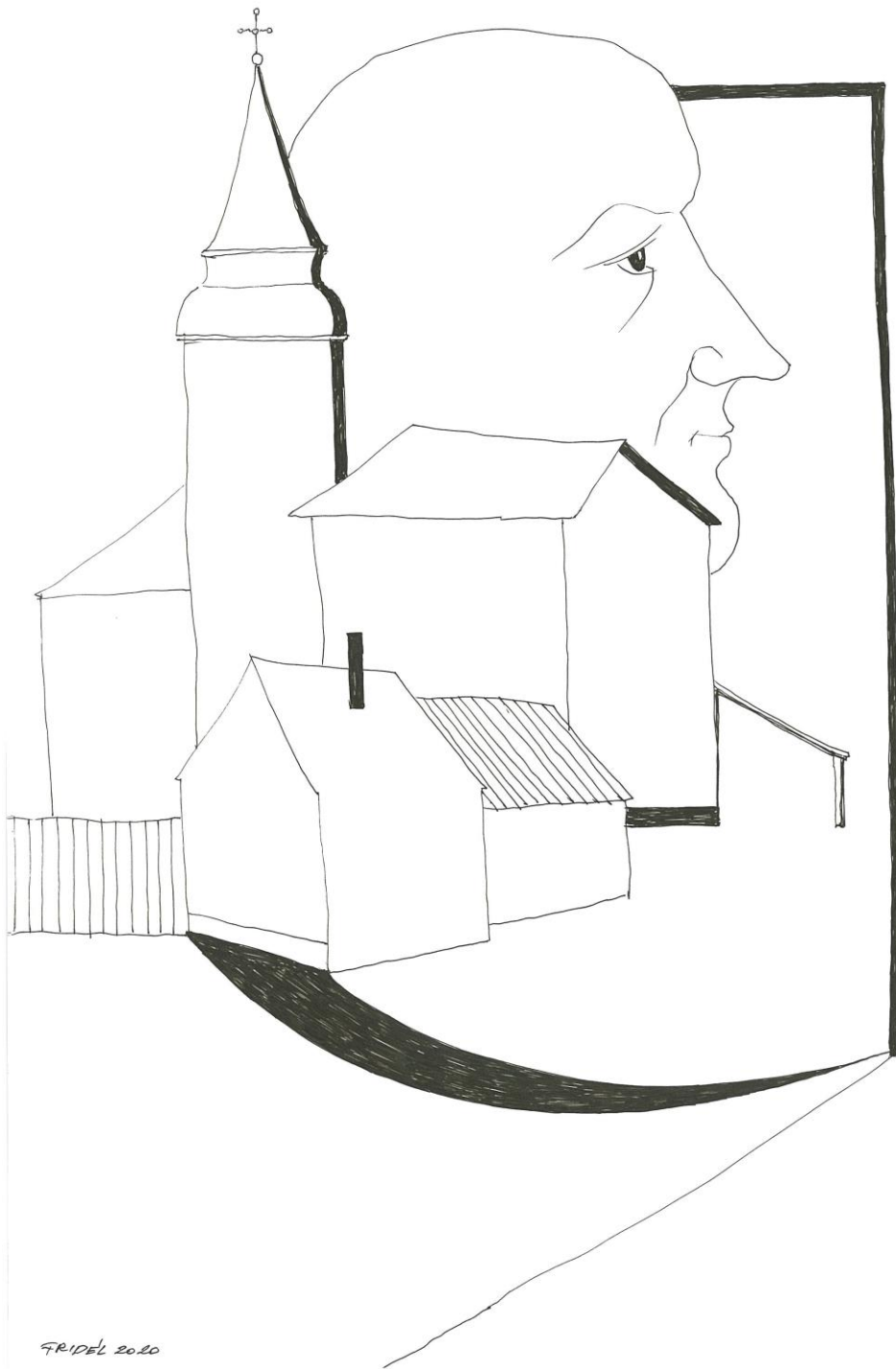
mikor nyájasan mosolygok reád

hátam megett

mindig ott tartogatom
azt a kedves kis csipeszt
hátha nyílik rá megint alkalom
hogy kedvemre tépkedhetek
téged szaggathatok csipkedhetek

hiszen ez csak egy kis pártirónia...

Naaaaaaaaa....



Szürkék

magyar tájkép

szürke bocika künn a pusztán
szürke anyuka hófehér
habos tejét issza
sápadt kék égen
kegyetlen arany napsugár
legyezi pofozza s ha vizik is
mindig csak erre vágyjon vissza

szárad a fű már alig-zöld
de azért táplálja őket
szárad a kút
ember szájában a nyelv
meg ami hordja őket: a föld

szürke bocika marha apukája
büszkén néz szembe a széllel
bömböl vagy mordul
de soha fölöslegesen
fiait távolról nézi
így is elégedett az egészszel

szürke bocika most földön hever
szürke anyuka fél szemmel lesi csak
tán véled gondatlan
de ő mindentudó anyaként
ha bántanád vagy csak közelítenéd
haragosan reád lecsap

szürke bocika most visszanéz
szemedben ugyanazt látja:
ismeretlenül ismerős
közelről benne a mélység
nekem és neked sőt...
a tágas Mindenség barátja



Legutóbb

legutóbb legalább
leg-ek és meg-ek
mind ránk szálltak
s akár a hegyek
akkora súllyal nyomták
a vállunkat
vállamat
nekem s neked

legutóbb legalább
merre és hová
tündököltek valami lények
akár a sarki fények
villódzva és siklatva
karcsú nyalábjaikat
mint aki tudja
nincsen tovább

legutóbb legalább
reánk nevetett az égbolt
sugdosta sugdosta:
te, milyen rég volt
az az árny amelyet
teneked festett egykor egy festő
a kítaszított
a világtekergő
és a bennfentesek szerint semmirekellő

legutóbb legalább
nem kellett látni a múltat
azt a nihilbe hulltat
mert eljött a más-idő
az a szertelen kereső
és mindenkit szerető
agyonszeretett csodás
és csak pergetjük pengetjük
mi is csak becézzük
s úgy hisszük nem kell soha más

na ja
míg el nem jön a végső zuhanás
előtte a felfelé zuhanás



Árok

minden árok
mélyebb és mélyebb
csak a kitartóan keresők
vágynak még annál is mélyebbre
ahol talán kiélhetik végre
minden árok mélyére vágyódó
szerelmes hajlamaikat

minden árnyék
reávetülne
azokra akik alája vágynak
mégse engednek a vágynak
hogy önként és bátran
gyalogoljanak ama
mélységes ólba
ahol még a rőfögés is csak nekik szólna
mennyei szózat gyanánt
merthogy
valóban úgy van
csak hadd rőföjjék szólamaik
százait
amikor a fejükben cűg van
és csak maradjanak mindig túlhan



Esti fény-játék

Leszáll az est. Lágy szürkeség dereng.
Minden szín hamvad. Ernyedt szárnyakon
ereszkedik és elborít a csend
szépet és csúfakat. Ezüstbe von.

A nappalnak halála ez, habár
az éj-ünnep következik. Az est
csupán nyitánya. Úgy érzed: halál
mely szürkeség után éj-színre fest.

Kigyúlnak csillagok. Szikrájuk ég.
A mélyülő kékség vonz és riaszt.
Sötétbe hajlik otthonuk az ég
és mégis hív és vonz. Kér és maraszt.

Majd óriási hold néz és nevet
és súgja és echózza most neved.



Mint...

Mint az olvadás télen mikor jeges szárnyakon hull és nyomaszt valami valaki. Mint az emelkedés melynek korlátja nincsen hiszen annyi az ellenérv. Mint a repülés zuhanás melynek rendje az az ősi az a kérlelhetetlen az a barbár. Mint a szeretet melynek határa nincsen, csak a végtelen áradás és a képtelen önfeladás, melyet nem érthet senki, csak azok, akik már átérték és megérték valaha valamikor. Mint a gyűlölet heve mely éget és pusztít és annyira fájó mert okát nem tudhatod mégis megérint valahol s aztán pusztít és gyilkol és utána kő kövön nem marad.

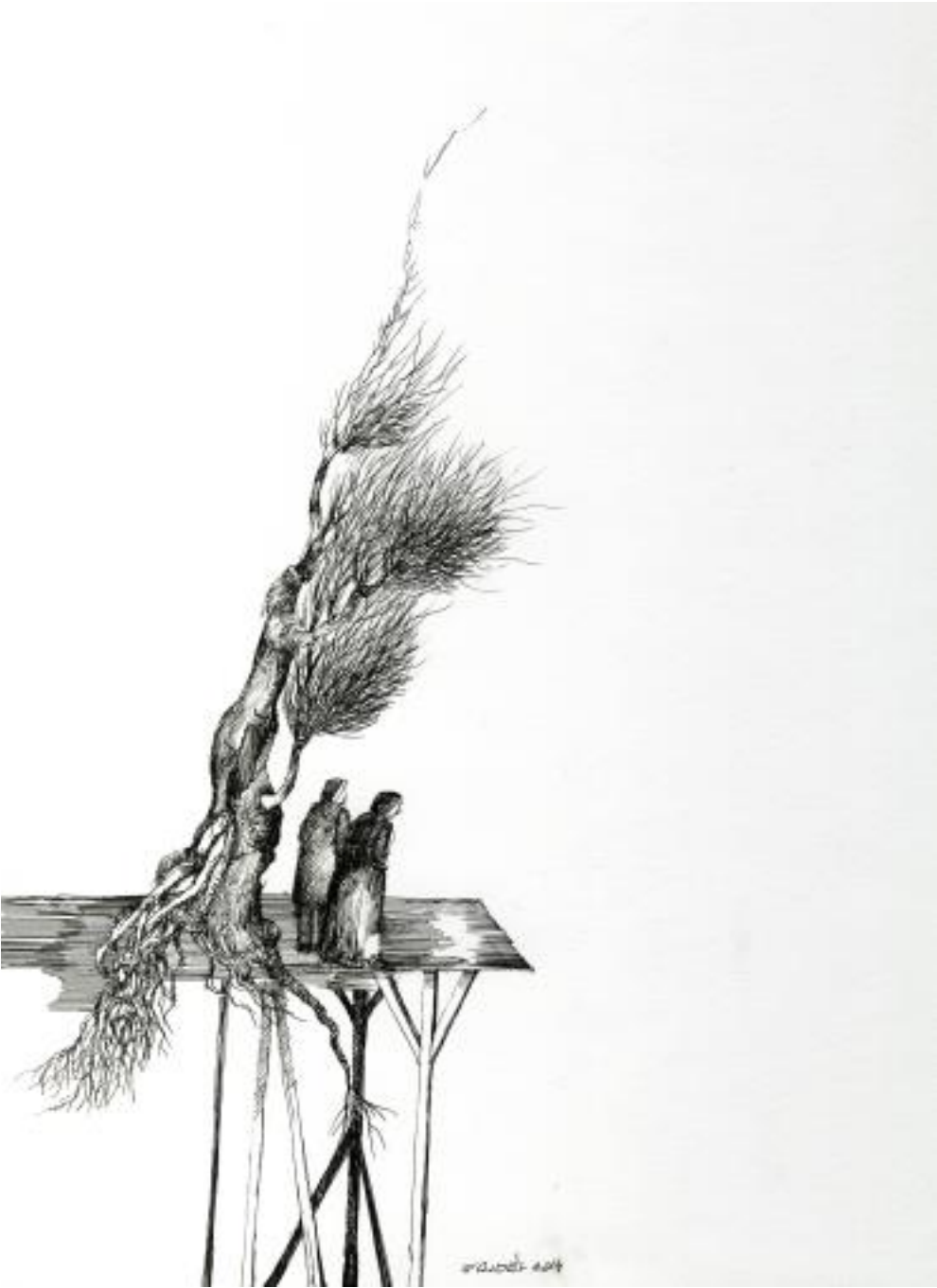
Mint az áradat mely elsodor felkavar mindent és már csak a hordalék rohan valahová ne is kérdezd hová siet mert mire kimondaná már hetedhét országon is túl, tudod...

Mint a semmi a nihil a másnak nem érthető de mégis oly kézzelfogható az a szétporlott egykori mégis a mában is ható és mindvégig élő az az örök tekergő. Mint az estére ereszkedő bánat melyet sehol se várnak mégis jön és mindent elborít az a szürkeség az az elviselhetetlen. Mint az örök barátság melynek szálait tán égiek fonják de te úgy érzed csakis a te műved soha a másé mert az égi fonalak áthatnak átfonnak és nincsen már élet te mégis ezt kiáltod: élek!

Mint a betű a mives a cirkalmasan szép a halhatatlanul felzengő örök égi csengő. Mint a tegnapnak s mának egybehangzó ellentéte az az örök mérce hogy létedet egybemérje... másokkal másvalamikkel hogy már senki ne értse de beáll az égi béke. A béke a végtelen mely ott lebeg most is a tengeren és végtelen vizeken hogy te ránézve jó mélyet sóhajts és ennél szebbet ne is óhajts.

Mint a só és a levegő mely táplál és megtart. Mint a szerelem az égbe visszaemelő csakis téged és őt szerető és a levegő mely elszáll és bent van valahol benned és másban és te ott rekedsz a mában. Mint a fény és a mámor mint a káprázat és a jámbor jelenés úgy száll le magasból szépen és te fennakadsz de már illan is messze akár a kámfor.

Mint az olvadás és az illanás meg a semmibe szaladás s csak a lenge régi időnek a szárnyain hordott száz pihéje úgy száll úgy száll úgy száll...és száll és száll és száll... valami örök égi révbe hol megvár és magába fogad a béke.



Tűnődés esti fényben

szétporlott esti fény
tűnődve száll lebeg felém
és most leszáll majd földet ér
mint óriási szárnyú nagy madár
mely nem is tudja tán, ó, merre jár
csak tűnik és lebeg
akár a lét akár porló neved
akár a hétszín régi égi fény
mely többé nem lehet tiéd s enyém
az okát jól tudod ne is keresd
mert rámehet az élted és neked
nincsen annyi perced már
ha mégis sejtenéd hová s miért
valami ódon űrnek mélye vár
szétporlott esti fény
remeg s te ráhagyod
mert tűnődő az este és a lény
mert jobb már megpihenni úgy hiszed
majd lépsz mert tested hullik
érzed már veled
mert ennyi volt az életed



Nagyokosok

Mindenki jobban tud mindent
csak amit elemien kellene tudnia
azt igen elhanyagolja
s végül az osztályvizsgán nagyokat hasal

Mindenki jobban tud mindent
csak az alfa, z és minden logikával
már rég szakított minden józan ésszel
s magával a logikával
akár hihetsz is neki
de egy szimpla szervezéstől is
visszahőköltök mind a ketten

Mindenki jobban tud mindent
mit néki Hekuba vagy akár az Isten
ha nem kell az ősi tapasztalat
mely megvédhetné s helyben marasztaná
ahelyett hogy világgá szalasztaná
s te higgy csak neki: bizisten nála jobbat nem találsz
meg amúgy is minden nihil és semmi de semmi nincsen

Mindenki jobban tud mindent
már forrong a gőz megint
az emberiség hibbant agyában
mert könnyebb égni mint józanul dönteni
s csak vesszenek össze azon az érdeemes kilincsen
mely ama Nagyvalaki híres lakába viszen
hát ha nincs jobb dolgod csak tessék érte küzdeni

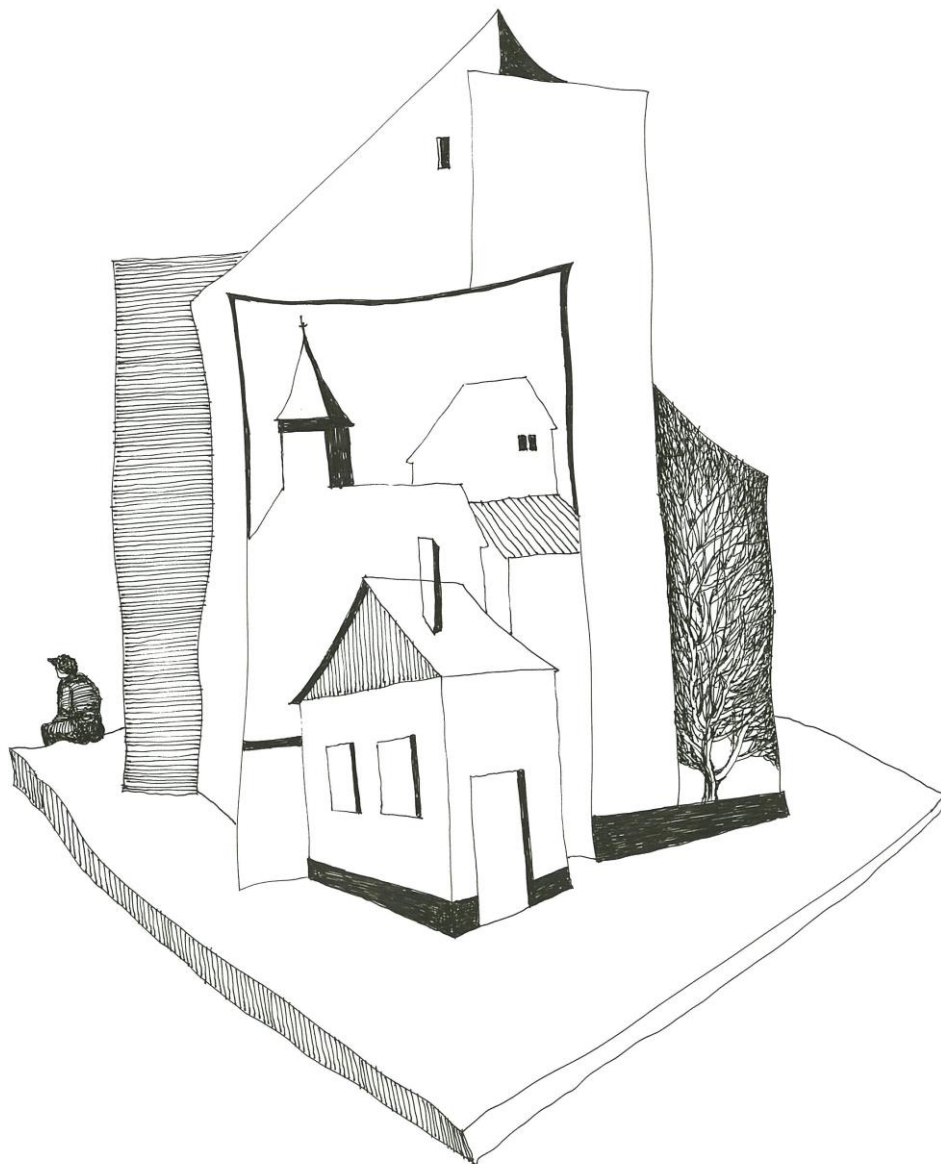
Mindenki jobban tud mindent
de bárcsak tudna!

ahelyett hogy kergén körbe forogna
és mantrázná ezt a kopott szöveget:
Mindenki jobban tud mindent...



Spontán

Talán ez a spontán
de mindig őszintén rovott sorok
hátán utazó egyre úgyis
csak kanyargó tekergő mondatfűzér
mondhatja el a béna korszak
maradék tanulságait
Talán ez a spontán
stílus vagy maga a rítus
ami ha fel is berzenkedik
amikor törik a nyelvet
de másnak ez a mennyei szerzet
mondják
mégis csak ez a spontán
áradó duzzadó mondatfűzér
mesélhet igazat másnak
akiknek nem félelmetes a másnap
ha ugyan még valaha eljő
Talán ez a spontán
teljesedő s fellelhető
üzenetsor
viszi el valahová
valakinek
vagy kinek is?
ezt a tétova verset
hogymajd felleljed
sorai mélyén és között
ami még elmondható
tényleg
elmondható?



FRIDEL 2020

Rebbenő

ez a rebbenő
és libbenő
szél hátán
víz hátán billegő
és rettenő
mikor feléje csapnak a
hullámokon
utazó rémek
és üzennek varangyokon
lovagló antik banyák
mert nincs több csak
ennyi a lépés
vagy csapás
vagy miacsoda
hogyan romló tanyák
lepik túlnan egy valahol
avagy már sehol
sem létező másik világ
maradványait
s te rámeredsz
mégis azt mondják mehetsz
és ne bámuld mert
amit látsz az már nincs is sehol
csak a szél viszi hátán ahol
megvalósulhat még maga a valahol
és te hullámok hátán

szeleknek szárnyán
és mindenek révülő arányán
s a mindenség lányán
tűnődve
rebbensz
és libbensz
mert nincsen tovább
tágul és zárul
egy születő-múló világ
ez legyen végső csodád



FRIDEL 2020

Végső

mert végsősoron
mindig akad egy alkalom
amely magához fogad
mint elcsavargott rongy fiad
vagy akárki
avagy senki
csak lehessen már visszamenni
vagy újból útra kelni
hogy mozduljon
változzon
csak ne ülepedjen rád
ez a megunt világ
mely recsegve
és csikorogva
fújja és fújja
e nemcsak általad megunt
históriát
és végsősoron
majd úgyis felejtik az egészet
jól tudom
de azért mondani kell
akkor is ha senki többé nem felel



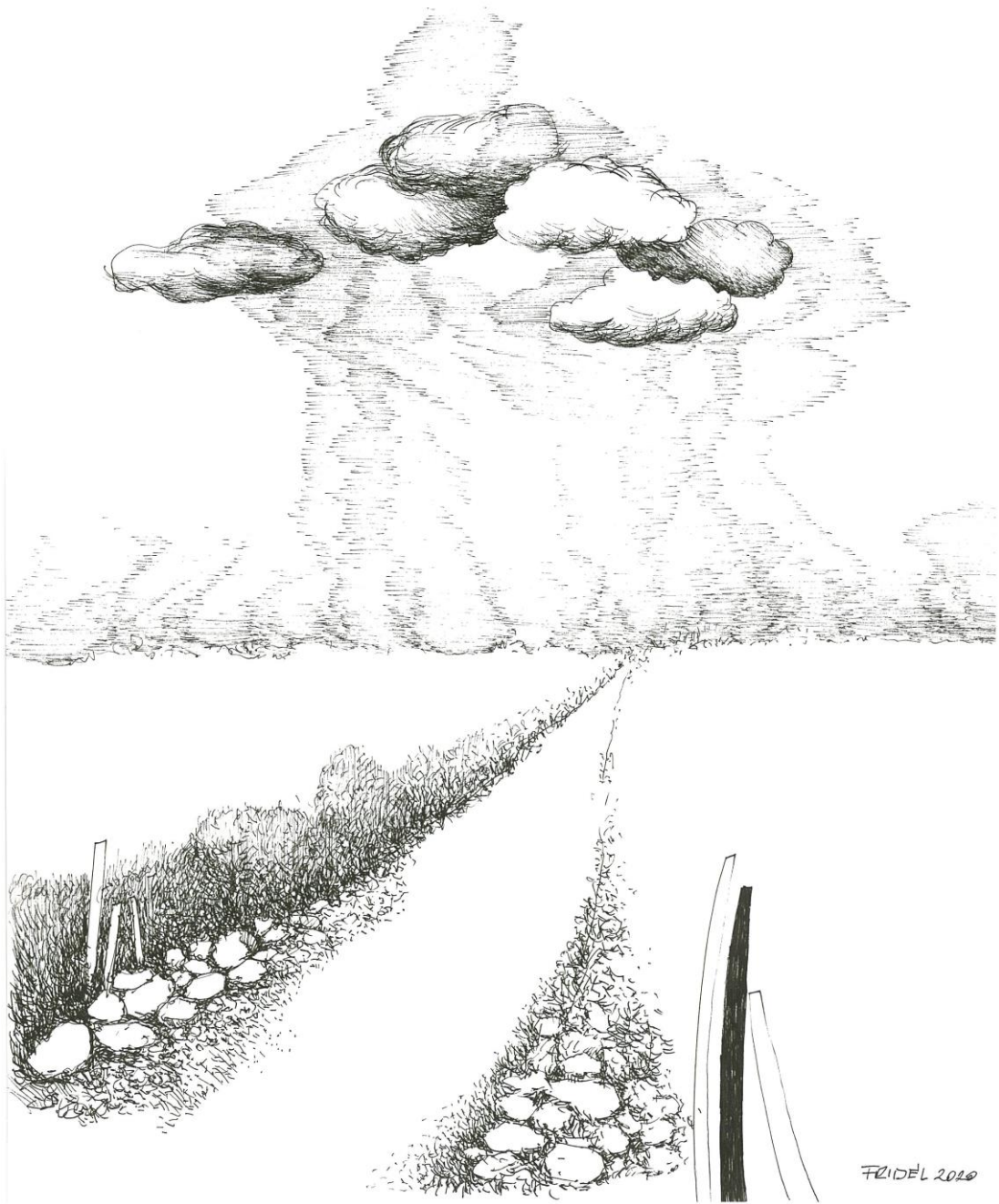
FRIDÉL 2020

Fellegek emléke

sűrű fekete fellegek
mint vonuló madárrajok
úgy szállnak
de aztán emlékeidben
akár egy snitt
akár egy fotográfia
kifeszülten állnak
ennyi az emlék
ennyi ami még megmarad
ők csak szállnak sűrű rajokban
de mozgásukat
már nem láthatod
csak állnak s meredten néznek
vissza
mindig vissza rád
ki tudja hány alakban
ki tudja mennyi színben
üzennek még
ebben a régvolt
talán sosemvolt
panoptikumban
a mában
hol árnyak és szárnyak
libbenése az úr
s majd a memóriájuk is elvész
talán
egyre ebben a pulzáló

és senkire sem hallgató
mában
a mának meredt emlékezetében
vagy odaát valahol
ahol mindig nyár van
sűrű fekete fellegek
egyre szállnak
nem is hinnéd:
téged csodálnak
mint ama foglyul ejtett lények
odaát a ketrec túloldalán
hol mindig ők vannak bezártan
s te csak nézel
meg ők is néznek

mert más tenni már úgysem lehet



FIDEL 2020

Prózai teremtés

jött egy alak
fejemből pattant mondanád
csak tett és vett
csak mórikált
mert szerepe ez
mert másként nem tehet
mert a közönség
mindig szórakozni vágyik
mert a bábész hadak
csak erre hajtanak
jött egy alak
vidáman lépdelt
mintha nem látná odalent
azt a sűrű füstöt
lövéseket meg bombazajt
jött egy alak
teremtmenyem
ha elég nagyképű vagyok
és kisajátítanám
de jól tudom
porszemnyi életem
csupán a végzet játéka lehet
mint annyi másé
mint az egész világé
amely végülis
pusztulásra született
a végzete ez

igen jött egy alak
lényében színek és árnyak játszanak
mert jóban és rosszban
már csakis velem tart
kísér
kísért
valamikor
valahová
mert nélkülem már semmit nem tehet

én mozgatom

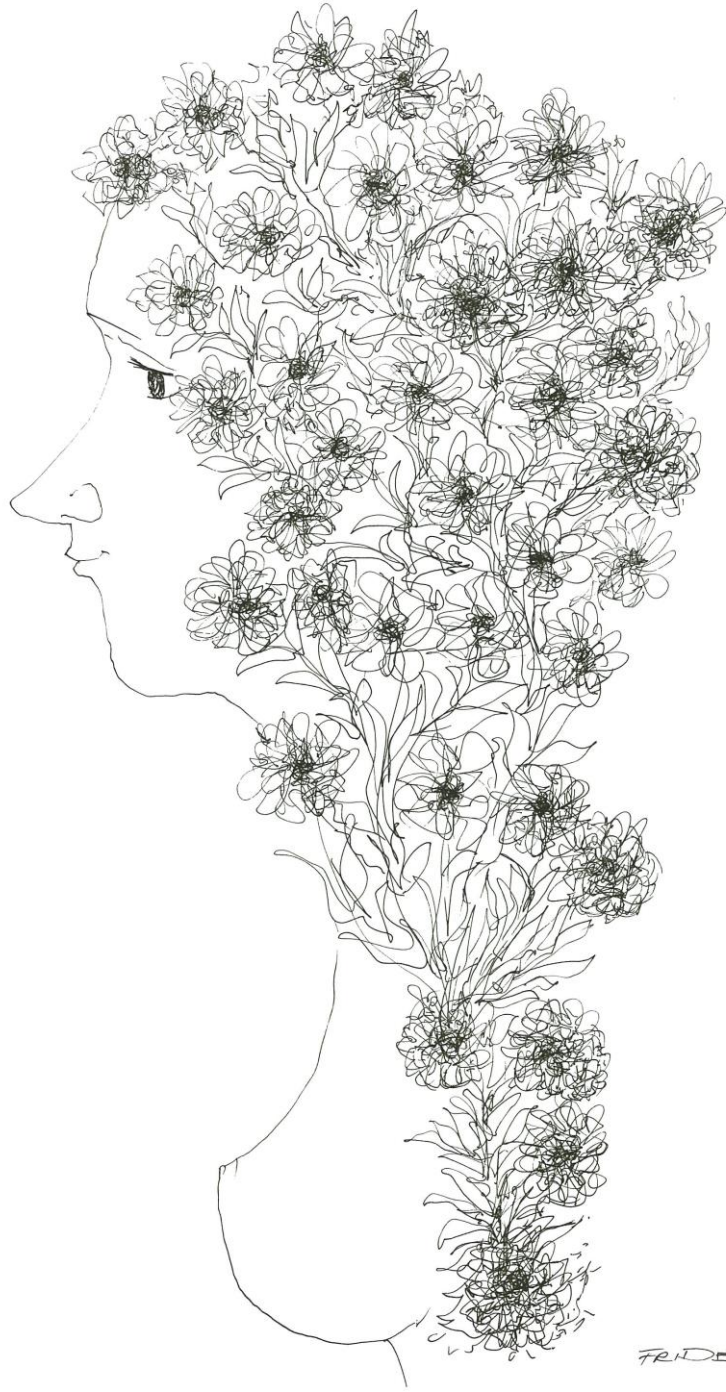
én álmodom



Végzetes

mint végzetes kaland
vagy valami ahhoz hasonló
egyszer csak utadba jött
s te nem hagytad el
mert távoli tájakon
új élet énekelt
vagy legalábbis úgy vélted
mint végzetes kaland
robogott feléd a korszak
és annak minden felkorbácsolt hordaléka
nem volt az különleges
csak annak illúziója
mert fő és döntő
csak az árnyékként kivetülő
izgalom
és annak minden pillanata
hogyan emlékként hurcold magaddal
akár életed terhét
akár új élet
új ragyogások
vagy csak azoknak beteltét
amit sose vágytál
csak megtörtént veled
és most itt van
akár a végzet
akár a ringy-rongy élet
batyuja fáradt válladon

és már nem mondod:
mégis szívből vállalom
mert elég volt
minden illúzióból
mert többé nem repes
ama boldog madár
keblednek éke
ki egy másodpercnyi életre vár
vagy talán annyira se
de mégse mondhatja:
vége
mert a maradék pillanat
egyetlen töredéke
is újat hozhat
és rajtad kívül mindenki más
szajkózza:
ez volt az a bizonyos
az a fényességes
nem pedig iszamos
partoknak üledéke
amelyért mégis mégis
úgy hiszik megérte



FRIDEL 2020

Csendes

csendes családi boldogság
köszöntött egykor arra a lényre
aki köszönte
és valóban beérte
ennyivel mert a
léleknek ennyi a vágya
hiszen ő a Teremtőnek édes lánya
ezért ő mindig beéri
azzal a csendes boldogsággal
kemény télel
vagy forró nyárral
mert nem az a lényeg
hanem az a csend
az az édes
mikor él a bizonyosság:
ennyivel eztán beéred
és ringat a csend
ringat a Mindenség álma
mellyel mindig szívesen hálna
és csak cseng a csodás
csendnek minden fénylő pillanata
s néki már ez marad minden vágya
hogy eztán ne jobbra
ne szebbre
csak ebben az állóképben
megvalósult
szépség

ragyogna reá s az egész világra

mondhatjuk: ennyi a megszépült khárma

talán mindenki álma



FRIDÉL 2020

Jáspis

kicsinyke jáspis
köveknek kedves éke
mindig kísér
mert benne a mennyei béke
és annak minden áldása
követ valahová
mindig valahová
ki tudja meddig és merre
követhet még
mert fölöttünk titokzatos az ég
és nem tudni
meddig és merre
csak játszik velünk s a fénnyel
mely az Alkotó tekintetével
kíséri tétova lépteink
minden egyes csosszanását
vagy botladozását
és a jáspisnak kedves fénye
itt marad
itt lehet
mert talán neki is megérte
ez az egybekapcsolódó élet
ez a tűnő mégis
egyetlen felvillásnyi csoda
egy sziporka semmi több
mégis úgy tűnik
egy és örök



Mikor az esti fény...

Mikor az esti fény
búcsúzni készül
megtörik kissé
és mégis szépül
szinte harmatozik
úgy hinti minden sugárát
minden lénynek
nemcsak egynek aki
erre a kizárólagosságra vágyik
talán
mert nem érti nem érzi át
mennyire egyé
egy családdá válik
minden áldott teremtmény
az egybefogott életük
minden hangulatával
felszálló sóhajával
Mikor az esti fény
megérint megsuhint
csak állsz és egyre várod
azt a búcsút
azt az intést
mely révbe érten is
méltó halálod



IRIDEX 2020

Nincs annyi szó

nincs annyi szó
ami sorra elmondaná
hogy merre is sodródott el
annyi kósza élet
nincs rája szó
mert félve rezonál rá a lélek
mert nincs, ó, nincs
talán sehány mondatnyi bánat
mely önmagáért beszél
mégis keresztüllépnek rajta
a nagy világhódítók
az emberpocsékoló
félresikeredettek
azok az istenverték
akiknek perverz örömére
fordulnak a kerekek
pedig odalent már
nagyokat loccsan a Léthe
hogy aztán egybegyűjtse
mindezt a szennyet
amelyet tán az ember teremtett
önnön ábrázatára
de amelyet a tükörben sem láthat
mert már az is megvakult
az ebhitűek gyalázatától
pocsék ábrázatától
pedig ők kérték hogy mostan őket

az alvilág formázza épp ilyenre
hát süljön csak rájuk
akár egy bibliai átok:
minden kívánságuk
ezennel reprezentált
küllemében csúcsosult
minden vonása
a szörnyvilág nekik túl jól sikerült
„műalkotása”

sajnos fiúk ez az ábra
hát mindenki vessen magára



FRIDEL 2010

Zöld levél

Egy zöld levél a fán fakadt.
Nem vette észre senkisé.
Mert társai között rejtezett
külön csodálója nem akadt.
Csak rejtezett s nem tudta ő
hogyan külön-világa is lehet
Nem akadt magán-pillanat
számára csak egy külön-levő.
Egy zöld levél a fán fakadt
A törzs se tudta sem az ág
hogyan külön számlálja őt s a más
mert figyelme nincs s nem is maradt
A pillanat idő-töredék
úgy szállt ahogy az őszi szél
mely kegyetlen cibál ágakat
aztán nincsen rév se menedék
Egy zöld levél a fán fakadt
Minden tavasszal új erő
hajtotta hogy ismétélje el
a voltakat s az árnyakat
Zöldellt és szárnyalt mert ez a rend
Ellene hiába keltenél
vihart vagy csendet ő benned él
és új világot így terem

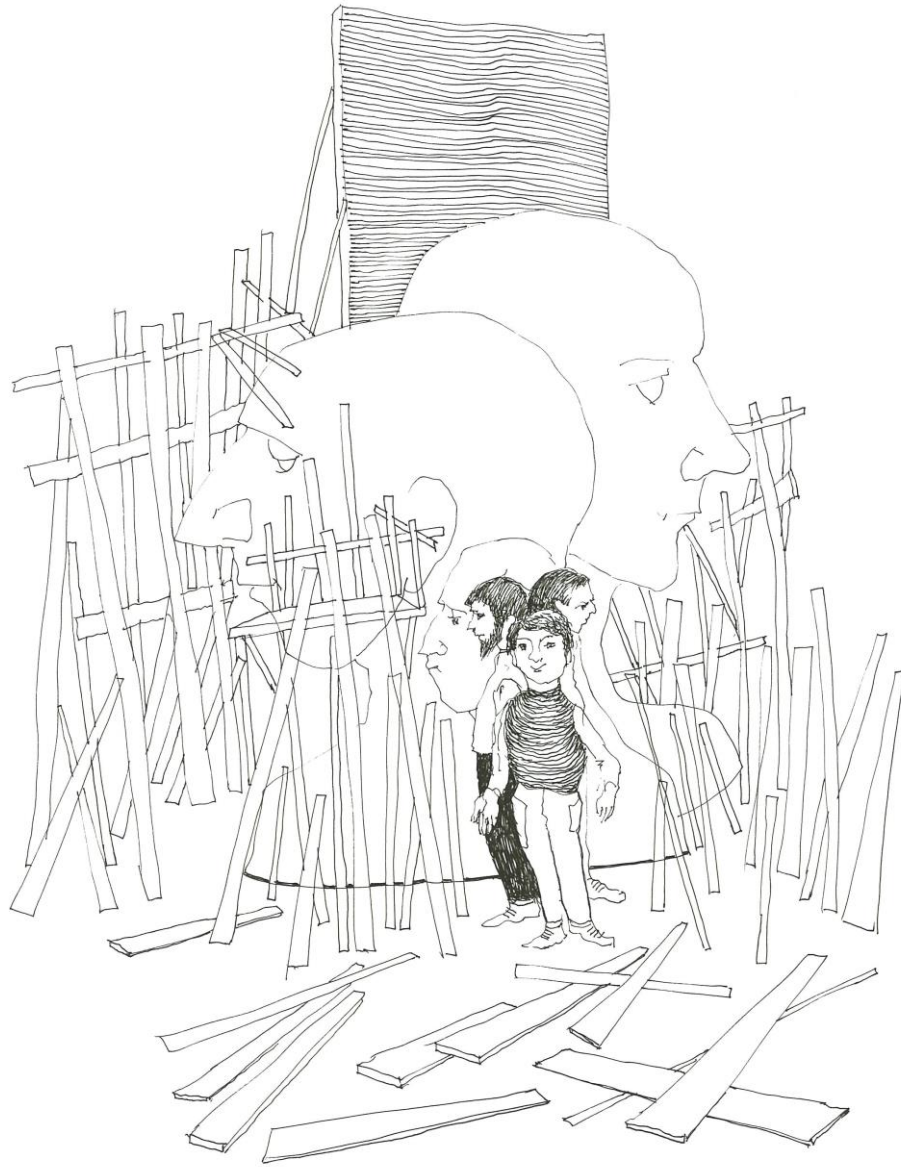


FRIDEL 2020

Kortársak

Itt éltem a világban észrevétlen
mert jobb dolgom már megint nem akadt
csak űztem s hajtottam vágyakat
feldobtak szárnyaltam és zenéltem
Mert ennyi csak a létezés:
egy villanás egy kurta perc
ha zajongsz vagy ha énekelsz
másoknak semmiség-kérdezés
öröm és nehéz a létezés
Itt éltem nem tehettem egyebet
mert vállaltam mert vitt a lábam
mert a sziporkákat meg nem bántam
csak rosszul esett a szenvedés
Ha nem érezném úgyse volna
az élet könnyebb én úgy hiszem
de egyszer úgyis snitt jön s elfelejtem
a rosszat kellemetlent ez a dolga
a megfáradt vándornak senkisem
mondhatja rosszul van az ami jól van
s mindez rendben leperreg
befogad majd a Végtelen
Kortársak? Azok volnánk?
hiszen oda se figyeltek óraszám
egymásra s másra ha dalolnánk
meg se halljátok már azám
Tán jobb a süketség másra nézni
s hallgatni nektek oly nehéz?

egy perc figyelmet újra kérni
ma már merészség félrenéz
az aki mellettünk ül vagy áll nem kívánja
látni az arcjátékot most az arcokon
leszáll az est és benne árnyak
köszönnek. Ki hallja? Se társ se jó rokon
nem vált ki semmilyen emóciót
így éli a világ ezt a revolúciót
mely nihilbe visz de ki se bánja
boldogan szép könnyel lép át egy más világba
hol önnön tükörképébe néz:
de a hű imázs istenbizony hogy meg se látja
mert minek is? hisz körkörösén fut
szanaszét a sok hullám az égre
csak árnyéka hull a régvolt vizére



FRIDEL 2010

Minden változik

Most minden változik.

Nincs az a fix pont amire vágyol

Nincs egyetlen biztosan elérhető

boldog rév szent kikötő

Most minden változik.

örvénylő vizeken fut a bárka

az utas csak nézi: hátha hátha

megmenekülhetünk

de maradni nem lehet

s csak egy szikra az életünk

Most minden változik.

Eltűnt a szilárd part semmi sincsen

amibe kapaszkodhatott

egykor a menekvő hajótörött

nem maradt aki rajta még segítsen

Tajtékok és habok

kósza pillanatok

csapkodnak megverik jól hátadat

s csak visz és visz az áradat

mert minden változik

vajúdik születik érkezik

majd megint nem létezik

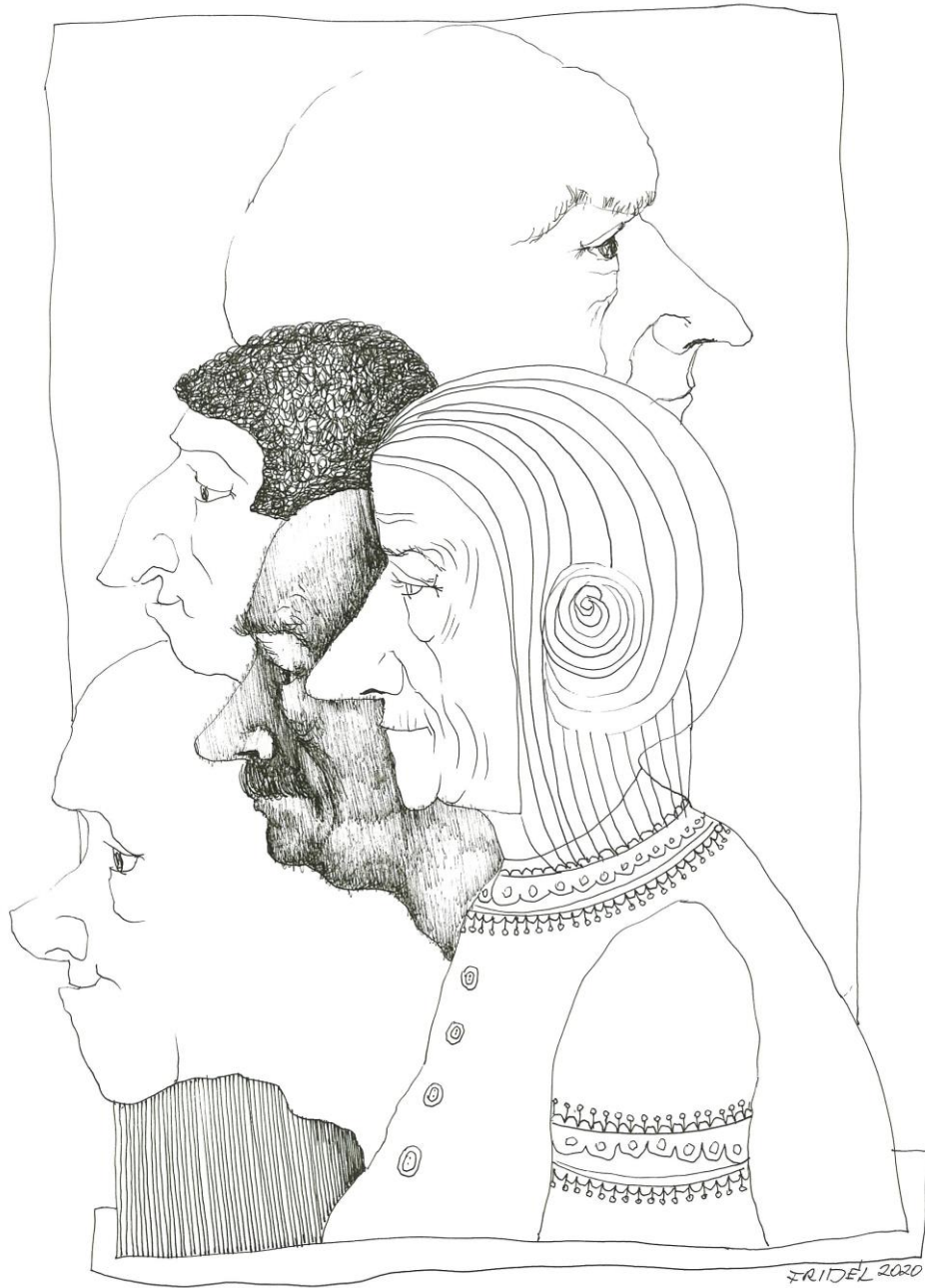
Ennyi a földi nagy vizit



FRIDEL 2020

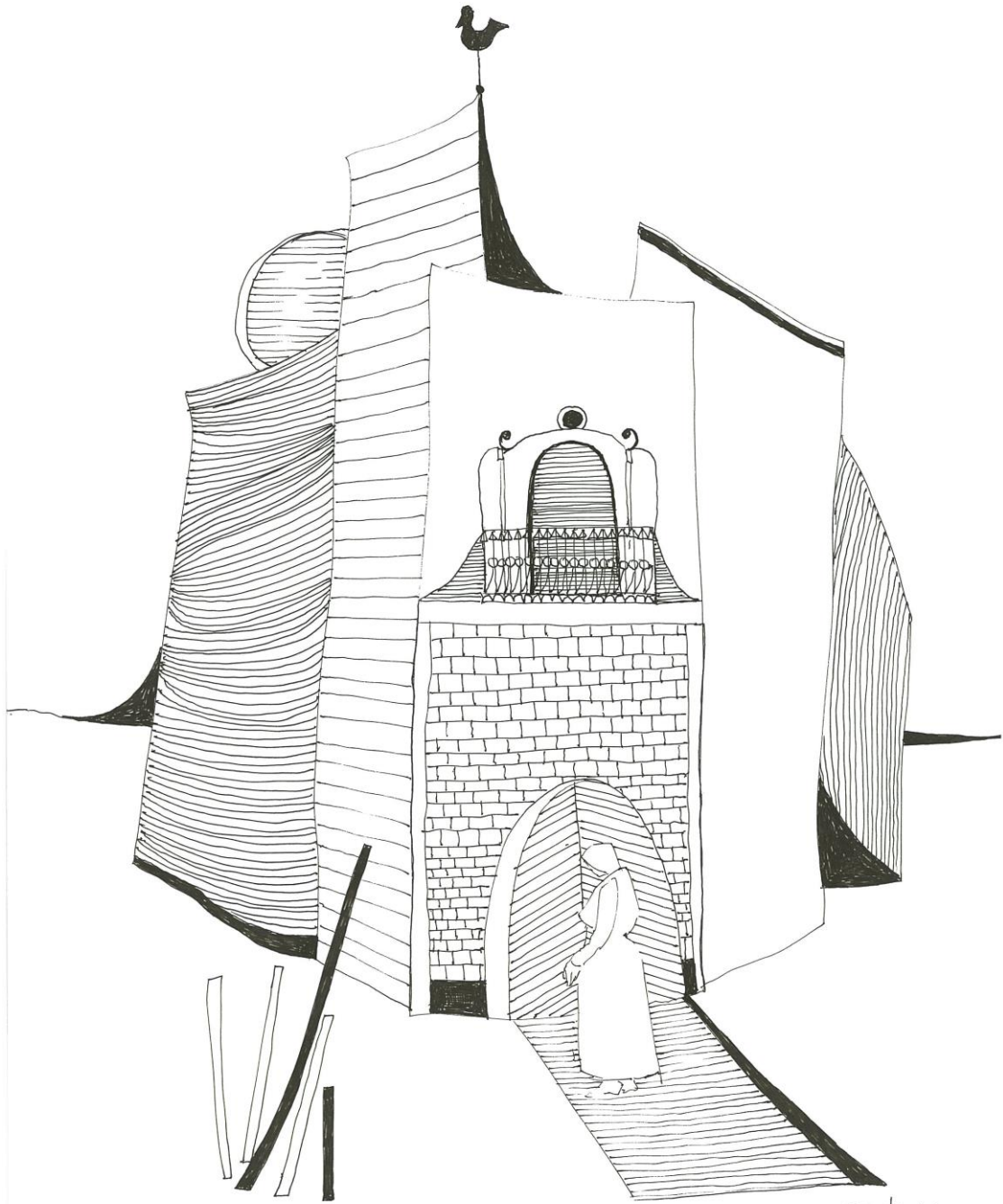
Műfordítás

Fordította és fordította
jegyezte és festegette
szavakkal ragokkal jelzőkkel és
amivel csak lehet ez a rendelés
Fordította és rendezgette
néha úgy hitte istenverte
dolog amit művelnie kell
kétségeire senki nem felel
Hát ilyen volt az a szilencium
amikor nem hall meg a publikum
tititá-táti-tátitá
számolod szótagolsz nyűvöd társaivá
a mások-róttá zengő sorokat
másoktól lefestett szép lányokat
meg ifjakat mert ez a rend
az isteni Mű csak szépet teremt
Így fordította fordította
mások szavait lebegtette
az elhallgattatott
költő mert ennyi adatott
néki és elvetett társainak
a líra mártírjainak



Vagabund dallam III.

Éltem és véltem és úgy reméltem
hogy összehangzik egykor ez a hang
mint félénken zengő kis harang
de ide vezetett már lenge lényem
Éltem és gyűjtöttem szép szavakat
ma is csak rakosgatom
olykor csengetem-bongatom
hogy halljad a rezgést a távoliakat
a reményre hívó tekergő mégis bátrakat
az ember-visszhangokat
Vagabund lelkem lengetem-rázom
hadd legyen úrrá ezen a lázon
valami más ha még értheted
becsüld meg becsüld jól éltedet
Vagabund dallam népi és mégse
nem lettem annyiak víg zenésze
mert hívott a végtelen
merészen s tértelen
Hát kósza daloknak fürge szárnyán
régi helyeim újra látnám
de elfedte lágy homály
s az egész egy vén hodály
hol tévelygő lelkem még bolyong
elnyugszom kavicsos partokon
míg verseim álmodom
száz vagabund dallamom



FRIDEL 2020

Tartalomjegyzék

Rendszert... váltottunk...?	9
Alzheimer	11
Tavaszmásmilyenhangokra	13
Amozdulatottvanakézben	15
Utazófelhők	17
Végezetül	19
Vagabunddallam	21
Dekadens	23
Fényhulltán	26
Visszhangos	28
Formaésérték	30
SzólottazÚr	32
Nemversenek	34
Őszidal	36
Reflexió	38
Őszianziks	40
GyőzöttaFény	42
Kifelé	44
Akecske	46
Bezzegország	48
Gyémánt	50
Árad	52
Nevem	54
Rongyváros	56
Episztola	58
Jónáskodom	60
Barnánésfeketén	63
Porbanésfüstben	65
Szemforgatók	68

Létben és nemlétben	70
Szenteknek földjén	73
A három Nagy Magányos	76
Lépés a holnapba	78
Aránytalanul	80
Zsibvásár.....	82
Égi jelenség.....	85
Levél.....	88
Prózai	90
Hagyaték	92
A halálosztó	94
A Város	96
Kortársaim	98
Imádság – testamentum helyett	100
Echo	102
Kősziklák.....	104
Törött üvegcserepek	106
Játszik a fény.....	108
Téli virradat	110
Telefon	112
Delfinek hátán	114
Vagabund dallam II.	116
Háborús képek.....	121
Mikor.....	123
Üzenet.....	125
Voltak	127
Aszteroidák éve	129
Legfőképp.....	132
Mennyire	135
Körömtépkedő.....	137
Szürkék.....	140

Árok.....	146
Esti fény-játék.....	148
Mint.....	150
Túnődés esti fényben.....	152
Spontán	156
Rebbenő.....	158
Végső.....	161
Fellegek emléke.....	163
Prózai teremtés	166
Végzetes	169
Csendes	172
Jáspis.....	174
Mikor az esti fény.....	176
Nincs annyi szó	178
Zöld levél	181
Kortársak	183
Minden változik.....	186
Műfordítás.....	188
Vagabund dallam III.	190



Murawski Magdolna megfogadta, hogy többé nem ír verseket, de ezt a szavát nem tartotta meg. A kortárs olvasó ezt nemigen bánja, mert ezúttal ismét meglepetésben van része. A mindig annyira komoly és tudatos Murawski mostani kötetében mintha a spontán versírás földjére tévedt volna és ott próbálná ki magát. Szinte ösztönösen folynak ki tollából a verssorok, olykor hömpölyögve és áradva, megtörve a prozodiát, mert fő a szabadon szárnyalás.

Természetesen nemcsak ilyen típusú verseket találunk ebben a kötetben. Akad még szonett is és a tőle megszokott filozofikus líra egy-egy darabja. A költő folyamatosan kísérletezik és játszik a szavakkal, ahogyan a szobrász is a maga anyagával. Paradox helyzet: az éterien könnyű szó-anyag gyakran tömör és súlyos hangzásokat is megszólaltat. Talán az élet súlya vagy a kor, amely nem teszi könnyűvé a költő sorsát. A verssorok lüktetése akár a szívdobbanások üteme, mégis aritmikus hangzású. Murawski nem szereti a túl szabályosat. Abban mindig van valami gyanús. Valamit túlságosan szépítenek, véli. Ő viszont mindig az igazat, a tisztán hangzót keresi, így látogathatott most egy számára nem túl otthonos világba.

Spontán vagy tudatos? Bizonyára mindkettő. Talán nem is választható szét ez a két ikerfogalom. Végül is mindegy. Fő, hogy a költő rutinosan nyúl hozzájuk. Az eredmény költészet, és ez a fő. Jól illik a kötet cím ehhez a kiruccanáshoz: Murawski más területre csavargott el, mint azt tőle megszoktuk.

Murawski Magdolnát annyiszor ajánlottam már az olvasók figyelmébe. Most se mondhatok egyebet, mint hogy olvassák és fogadják azzal a nyitottsággal, mint amivel a költő tárja elénk gondolatait és érzéseit. Ki nem borzong bele abba a képbe, amikor az Istenről ír? A saját házában, azaz a templomban, amelyet neki szenteltek. Nem akárki ül a két oldalán: Márai Sándor és Wass Albert. Elunván a nép nem éppen emelkedett viselkedését, az Úr távozni készül. A két írófejedelem megszeppenten várja, most mi lesz. Isten ítéletére várnak és félnek, hiszen a legszentebb dolog ellen vétettek, az Istentől kapott lélek dolgát szakították meg, mikor önmaguk ellen emeltek fegyvert. Márai egykor könnyelműen azt írta, hogy a reformátusok nem is alkottak semmi jelentőset. Ez is komoly bűn, hiszen a magyar irodalom jelentős része ennek cáfolata. Ennek feloldása történik meg, amikor Isten egymás felé fordítja és összebékíti őket. Márai egy másik, vele azonos értékű írófejedelemmel fog kezdet, aki éppenséggel református volt. Mindezt csángó ritmusban, a váltakozó ütemű táncokat idézve örökíti meg számunkra Murawski. A befejező kép Isten igazi voltát mutatja meg: a végtelen szeretet és megbocsátás Istenét.

Ha vannak is másfajta, nem ennyire emelkedett költemények ebben a kötetben, mindig gondoljunk erre a képre, amely valóban olvasásra és elmélyültségre hív.

Lopes-Szabó Zsuzsa